

Concurs de admitere în magistratură
2026 –2027

PROCES VERBAL

de motivare a soluțiilor pronunțate în contestațiile la barem pentru disciplinele
Drept penal și drept procesual penal formulate în legătură cu proba eliminatorie tip
grilă de verificare a cunoștințelor juridice din data de 4 octombrie 2026

16 octombrie 2026

Prezentul proces-verbal a fost întocmit de subcomisia de soluționare a contestațiilor împotriva baremului stabilit pentru cele două probe scrise și împotriva punctajului de la testul grilă de verificare a cunoștințelor juridice, cu privire la contestațiile formulate de candidați, în temeiul art. 20 din Regulamentul privind concursul de admitere în magistratură, referitoare la baremul stabilit pentru testul-grilă de verificare a cunoștințelor juridice la materia: Drept penal și drept procesual penal.

Au fost formulate contestații astfel:

I. La Drept penal au fost formulate 20 contestații de către 12 candidați, cu privire la 12 întrebări:

1. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 51 de la G1, corespondența: G1: 51, G2: 67, G3: 54, G4: 72:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a arătat că atât răspunsul de la lit. A, cât și cel de la lit. B sunt corecte, solicitând anularea întrebării. A susținut că răspunsul de la lit. A este corect, pedepsele complementare fiind cuprinse în „celelalte consecințe ale condamnării”, însă și răspunsul de la lit. B, potrivit căruia amnistia nu produce efecte asupra măsurilor de siguranță, reproduce textul art. 152 alin. (2) C.pen., fiind, așadar, o afirmație adevărată. În opinia candidatului, întrucât răspunsul de la lit. B exprimă un efect comun amnistiei și grațierii, iar întrebarea utilizează formula „spre deosebire de grațiere”, itemul ar fi ambiguu.

Contestația este nefondată.

Prin formula „spre deosebire de grațiere”, întrebarea solicită identificarea efectului care diferențiază amnistia postcondamnatorie de grațiere, iar nu a oricărei afirmații adevărate cu privire la efectele amnistiei. Potrivit art. 152 alin. (1) teza a II-a C.pen., amnistia intervenită după condamnare înlătură executarea pedepsei pronunțate, precum și celelalte consecințe ale condamnării, efect care se extinde și asupra pedepselor complementare, în timp ce, potrivit art. 160 alin. (2) C.pen., grațierea nu are efecte asupra pedepselor complementare, cu excepția cazului în care actul de grațiere prevede în mod expres aceasta, prin derogare de la regula generală. Așadar, fiind înlăturate răspunderea penală și consecințele condamnării, amnistia postcondamnatorie înlătură în mod necesar și efectele pedepselor complementare, în timp ce grațierea produce asemenea efecte numai cu titlu de excepție. Răspunsul de la lit. A surprinde, prin urmare, o veritabilă deosebire de regim juridic între cele două instituții.

În schimb, astfel cum recunoaște chiar autorul contestației, împrejurarea că amnistia nu produce efecte asupra măsurilor de siguranță, prevăzută de art. 152 alin. (2) C.pen., constituie un efect comun amnistiei și grațierii, aceasta din urmă neavând, potrivit art. 160 alin. (3) C.pen., efecte asupra măsurilor de siguranță. Prin urmare, deși conținutul său corespunde, privit izolat, unei dispoziții legale, răspunsul de la lit. B nu exprimă o trăsătură prin care amnistia se deosebește de grațiere, astfel încât nu răspunde cerinței întrebării și nu poate fi considerat corect. Întrebarea nu este, așadar, ambiguă, cerința acesteia permițând identificarea unui singur răspuns corect.

2. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 52 de la G1, corespondența: G1: 52, G2: 56, G3: 60, G4: 73:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a solicitat anularea întrebării sau considerarea ca fiind corect și a răspunsului de la lit. A, alături de cel de la lit. B, susținând că întrebarea prezintă un viciu de structură logică, întrucât variantele de răspuns s-ar raporta la stări de fapt diferite. Astfel, în ipoteza în care, la data de 1 februarie 2026, când au fost preținși și remiși banii, hotărârea ar fi fost deja pronunțată, iar X ar fi cunoscut această împrejurare, fapta ar constitui infracțiunea de înșelăciune, iar nu cea de trafic de influență, astfel încât răspunsul de la lit. A ar fi corect. În schimb, în ipoteza în care, la aceeași dată, cauza s-ar fi aflat în curs de judecată, fapta ar constitui infracțiunea de trafic de influență, consumată la data înțelegerii, astfel încât, potrivit Deciziei nr. 1/2025 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțate în recurs în interesul legii, și răspunsul de la lit. B ar fi corect.

Contestația este nefondată.

Fiecare dintre variantele de răspuns de la lit. A și lit. B conține propria ipoteză de fapt, introdusă prin conjuncția „dacă”, care se adaugă situației de fapt descrise în enunț, astfel încât corectitudinea fiecărei variante se apreciază prin raportare la ipoteza pe care o cuprinde. Formularea întrebării nu este, așadar, de natură să genereze vreo ambiguitate, candidatul nefiind pus în situația de a presupune o stare de fapt pe care autorii întrebării nu au precizat-o.

Raportată la situația de fapt descrisă în enunț, ipoteza variantei de la lit. A – în care X pretinde și primește de la Y suma de bani, promițând că va interveni pe lângă judecătorul cauzei pentru pronunțarea unei soluții favorabile, deși știa că soluția fusese deja pronunțată, împrejurare pe care Y nu o cunoștea – realizează conținutul infracțiunii de înșelăciune, întrucât X îl induce în eroare pe Y prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase, în scopul de a obține pentru sine un folos patrimonial injust, cauzându-i acestuia o pagubă. Prin urmare, în această ipoteză, X va răspunde penal pentru infracțiunea de înșelăciune, astfel încât afirmația de la lit. A, potrivit căreia X nu va răspunde penal, este greșită, aspect pe care îl recunoaște, de altfel, chiar autorul contestației, atunci când califică fapta drept înșelăciune.

Raționamentul contestatorului, care interpretează răspunsul de la lit. A în sensul că X nu ar răspunde penal doar pentru infracțiunea de trafic de influență, presupune o combinație nepermisă a ipotezei de la lit. A cu încadrarea juridică specifică ipotezei de la lit. B. Or, fiecare variantă de răspuns trebuia analizată exclusiv prin raportare la situația de fapt din enunț și la propria ipoteză, iar nu prin preluarea unor elemente din altă variantă de răspuns. Prin urmare, întrebarea permite identificarea unui singur răspuns corect, respectiv cel de la lit. B, indicat în barem.

3. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 53 de la G1, corespondența: G1: 53, G2: 62, G3: 59, G4: 59:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a arătat că niciun răspuns nu este corect, susținând că răspunsul de la lit. A, indicat în barem, este formulat prea larg în raport cu dispozițiile art. 25 C.pen. Astfel, potrivit textului legal, constrângerea morală presupune săvârșirea faptei din cauza unei amenințări cu un pericol grav pentru persoana făptuitorului ori a altuia, care nu putea fi înlăturat în alt mod,

astfel încât sintagma „indiferent de modalitatea în care acționează” depășește conținutul normei și poate conduce la concluzia că modalitatea concretă de exercitare a constrângerii nu prezintă relevanță.

Contestația este nefondată, autorul acesteia confundând condițiile de existență ale constrângerii morale cu modalitatea în care aceasta se exercită. Potrivit art. 25 alin. (1) C.pen., constrângerea morală presupune o amenințare cu un pericol grav pentru persoana făptuitorului ori a altuia, care nu putea fi înlăturat în alt mod. Răspunsul de la lit. A nu înlătură aceste condiții și nici nu sugerează că acestea nu ar fi necesare, ci evidențiază împrejurarea că constrângerea morală este determinată întotdeauna de acțiunea unei persoane, precizând totodată că modalitatea concretă în care acționează persoana respectivă nu are relevanță. Această concluzie decurge chiar din conținutul art. 25 C.pen., potrivit căruia constrângerea se exercită „prin amenințare”, iar amenințarea presupune, prin natura sa, conduita unei persoane, precum și din cerința ca fapta prevăzută de legea penală să fi fost cerută, explicit sau implicit, de către cel care exercită constrângerea. Sub acest aspect, constrângerea morală se deosebește atât de constrângerea fizică, în cazul căreia forța care constrânge poate fi generată de diverse surse – acțiunea unei persoane, actul unui animal, un fenomen natural sau o energie mecanică –, cât și de starea de necesitate, în care pericolul poate avea drept cauză nu doar o acțiune umană, ci și acțiunea spontană a unui animal, un fenomen natural ori o defecțiune tehnică.

Din această perspectivă, legea nu distinge după mijloacele prin care se exteriorizează amenințarea – verbal, în scris, prin gesturi, în mod direct sau prin intermediul altei persoane –, astfel încât nici interpretul nu poate distinge. Mai mult, ideea de constrângere morală nu este incompatibilă nici cu exercitarea unor violențe fizice, atunci când amenințarea este însoțită de asemenea violențe pentru a-i spori efectul intimidant, violențe ce pot fi exercitate atât asupra persoanei constrânse, cât și asupra unei alte persoane, de regulă apropiate acesteia. Sensul sintagmei „indiferent de modalitatea în care acționează” rezultă, de altfel, și din coroborarea cu răspunsul de la lit. C, potrivit căruia activitatea de constrângere ar consta numai în exercitarea unor acte de violență fizică directă, afirmație greșită tocmai pentru că restrânge nejustificat modalitățile de acțiune ale persoanei care exercită constrângerea. Prin urmare, răspunsul de la lit. A este corect, așa cum s-a reținut în barem.

4. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 55 de la G1, corespondența: G1: 55, G2: 52, G3: 52, G4: 69:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Invocându-se dispozițiile art. 19 alin. (3) C.pen., candidatul a arătat că, în ce privește mecanismul de funcționare a prezumției de legitimă apărare, rațiunea instituirii acesteia în ipoteza violării de domiciliu calificate este tocmai dispensa de probă a celui atacat cu privire la întrunirea tuturor cerințelor legitimei apărări, inclusiv cerința proporționalității apărării cu gravitatea atacului. Prezumția se aplică ab initio și în ipoteza în care, la o primă evaluare factuală, fapta de ripostă pare a fi vădit disproporționată (de exemplu, împușcarea mortală a unui intrus neînarmat pătruns prin efracție noaptea). Dacă prezumția nu s-ar aplica în astfel de cazuri de disproporție aparentă, instituția prezumției ar fi lipsită de orice utilitate practică, reducându-se la o simplă legitimă apărare ordinară, prevăzută de art. 19 alin. (2) C.pen.. Aplicarea prezumției atrage inversarea sarcinii probei: astfel, cel ce s-a apărat beneficiază de prezumție, urmând ca organele judiciare sau acuzarea să o răstoarne, demonstrând că nu sunt îndeplinite condițiile alin. (2) (existând o disproporție vădită neacoperită de temere/tulburare sau lipsa unui atac real). Faptul că prezumția poate fi răsturnată ulterior nu înseamnă că aceasta nu s-a aplicat. Dimpotrivă, ea s-a aplicat inițial, producându-și efectele juridice specifice. Formularea variantei A – „are natura unei prezumții relative care poate fi răsturnată prin administrarea de probe” – constituie o definiție didactică, de ordin general, a noțiunii de prezumție relativă (iuris tantum), fără a surprinde specificul instituției în dreptul penal substanțial. În materie penală, funcționarea prezumțiilor este indisolubil legată de prezumția de nevinovăție și de standardul sarcinii probei. În doctrină (prof. univ. dr. Fl. Streteanu, prof.

univ. dr. V. Pașca) s-a arătat că inserarea sintagmei „în condițiile alin. (2)” în cuprinsul art. 19 alin. (3) C.pen. a generat ample controverse cu privire la însăși întinderea prezumției: ce anume se prezumă – existența atacului, proporționalitatea sau ambele? Se arată că există o neconcordanță de redactare în sensul că enunțul întreabă dacă prezumția „se aplică” (varianta C), făcându-se o confuzie între planul aplicării/incidenței prezumției și planul răsturnării acesteia. Prezumția se aplică oricărei fapte de respingere a pătrunderii ilegale; dacă ulterior se constată că fapta a fost vădit disproporționată fără scuză, prezumția a operat până la momentul administrării probei contrare. Refuzul de a considera varianta C corectă pleacă de la confuzia dintre condiția de aplicare și rezultatul final al aprecierii probelor. Pentru aceste motive, contestatorul a solicitat anularea întrebării și acordarea punctului corespunzător tuturor candidaților, ca urmare a suprapunerii noționale dintre aplicarea prezumției și răsturnarea acesteia.

Contestația este neîntemeiată.

În cazul legitimei apărări prezumate, operează o inversare a sarcinii probei în ce privește condițiile atacului, fiind o apărare afirmativă, dublată de o prezumție legală. Astfel, având în vedere efectul prezumției relative de îndeplinire a condițiilor generale ale atacului, revine organelor de urmărire penală și, eventual, persoanei vătămate de a realiza sarcina formal a probei în ceea ce privește neîndeplinirea condițiilor, iar nu făptuitorului. Cu alte cuvinte, suspectul sau inculpatul care invocă legitima apărare prezumată nu trebuie să mai dovedească îndeplinirea condițiilor atacului constând în acțiunea de pătrundere efectivă sau de încercare de pătrundere fără drept într-o locuință, încăpere, dependință sau loc împrejmuit ținând de acestea, săvârșită prin violență, viclenie, efracție sau prin alte asemenea mijloace ori în timpul nopții, realizată de o persoană responsabilă. Varianta C nu poate fi considerată corectă, de vreme ce prezumția relativă comportă doar asupra condițiilor atacului, celelalte condiții privind apărarea trebuind a fi dovedite. Așadar, prezumția relativă este operabilă cât timp apărarea prin care se respinge pătrunderea sau încercarea de pătrundere constituie o faptă prevăzută de legea penală, este necesară pentru respingerea atacului și proporțională cu atacul. Per a contrario, câtă vreme cea din urmă condiție a proporționalității apărării nu este întrunită, prezumția relativă instituită de art. 19 alin. (3) C.pen. este inoperabilă, legea prezumând exclusiv îndeplinirea condițiilor specifice în ce privește atacul odată constatată modalitatea specifică a pătrunderii (caracterul material, direct, imediat, injust), iar nu și a caracteristicilor privind apărarea.

5. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 57 de la G1, corespondența: G1: 57, G2: 60, G3: 73, G4: 70:

2 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

În ce privește prima contestație formulată, candidatul a arătat că, în cazul infracțiunii continuate, termenul de prescripție a răspunderii penale începe să curgă de la data săvârșirii ultimei acțiuni sau inacțiuni. Deși epuizarea infracțiunii continuate coincide în general cu ultimul act material, art. 154 C.pen. folosește formula restrictivă: „în cazul infracțiunilor continuate, termenul curge de la data săvârșirii ultimei acțiuni sau inacțiuni”. Sintagma „de la momentul epuizării” este utilizată în doctrină pentru infracțiunile continue (unde prescripția curge de la încetarea acțiunii/inacțiunii). Din acest punct de vedere, raportat la unanimitatea părerilor exprimate în doctrină și la modul efectiv în care legiuitorul se raportează la infracțiunea continuată, aceasta nu are un moment efectiv al „epuizării”, ci unul al „săvârșirii ultimei acțiuni sau inacțiuni”. Contestatorul a apreciat răspunsul B ca fiind corect având în vedere următoarele argumente: infracțiunea complexă nu este o creație abstractă, ci o sumă rezultată din fuziunea a două sau mai multe elemente pe care legea le consideră infracțiuni în mod independent. Dacă legiuitorul decide, prin amnistie, că una dintre aceste fapte (de exemplu, infracțiunea absorbită) nu mai prezintă pericol social și îi înlătură răspunderea penală, înseamnă că elementul constitutiv al infracțiunii complexe își pierde fundamentul penal. Fără elementul absorbit, infracțiunea complexă își pierde structura prevăzută de lege.

Prin urmare, menținerea răspunderii pentru infracțiunea complexă în ansamblul ei ar însemna pedepsirea unei fapte a cărei substanță parțială a fost declarată „iertată” de către stat. Amnistia este un act de politică penală prin care statul decide să „uite” anumite conduite infracționale dintr-o anumită perioadă. Dacă rațiunea amnistiei a fost aceea de a pacifica societatea sau de a reduce represiunea penală cu privire la o anumită faptă (ex: violențele ușoare), această clemență trebuie să profite făptuitorului indiferent de forma în care fapta a fost comisă. A susține că amnistia se aplică doar dacă fapta a fost comisă izolat (ca infracțiune simplă), dar nu se aplică dacă a fost comisă în contextul unei infracțiuni complexe, creează o discriminare nejustificată. Făptuitorul ar fi privat de un beneficiu legal doar din considerente de tehnică legislativă (faptul că legiuitorul a unificat faptele într-un singur articol). Normele care înlătură răspunderea penală trebuie interpretate extensiv în favoarea acuzatului. Din moment ce infracțiunea complexă formează un tot unitar și indivizibil, efectele amnistiei nu pot fi „secționate”. Dacă amnistia stinge acțiunea penală pentru o parte intrinsecă a infracțiunii complexe, ea produce un efect de contaminare pozitivă asupra întregului ansamblu. Statul nu poate pretinde că amnistiază o faptă, dar în același timp să o folosească ca argument (element constitutiv) pentru a condamna o persoană la o pedeapsă mult mai gravă (cea a infracțiunii complexe). Prin urmare, stingerea răspunderii penale pentru componentă ar trebui să atragă stingerea răspunderii pentru întreg.

Cel de-al doilea candidat a arătat, în motivarea contestației, că prescripția începe să curgă de la data ultimei acțiuni/inacțiuni, iar nu de la data epuizării, nefiind reprodus textul prevăzut de art. 154 alin. (2) C.pen..

Contestațiile sunt neîntemeiate.

În cazul infracțiunilor continuate, termenul de prescripție a răspunderii penale începe să curgă de la data săvârșirii ultimei acțiuni sau inacțiuni, conform dispozițiilor art. 154 alin. (2) teza a II-a din C.pen.. În această ipoteză, deși fiecare acțiune sau inacțiune are caracter infracțional, prescripția răspunderii penale nu se va analiza separat pentru fiecare dintre acestea, ci prin raportare la momentul ultimei acțiuni sau inacțiuni de intră în unitatea legală, moment care, în privința infracțiunilor continuate, continue și de obicei coincide cu cel al epuizării, acestea fiind infracțiuni cu durată de consumare în timp. Așadar, chiar dacă legea nu precizează expres că momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție în cazul infracțiunilor continuate este cel al epuizării, acesta poate fi dedus fără echivoc având în vedere natura infracțiunii cu durată de consumare. Infracțiunea continuată se consumă la momentul săvârșirii celei de-a doua acțiuni sau inacțiuni și se epuizează la data săvârșirii ultimei acțiuni sau inacțiuni din componenta infracțiunii. Stabilirea momentului epuizării prezintă importanță pentru instituții diverse, precum: determinarea legii penale aplicabile în caz de succesiune de legi penale în timp, pentru incidența legilor de amnistie sau grațiere antecondamnatorie, pentru stabilirea răspunderii penale pentru infracțiunea continuată consumată în timpul minorității, dar epuizată după majorat și, nu în ultimul rând, pentru stabilirea momentului de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale.

Varianta B nu poate fi considerată corectă.

Contestația este nefondată. Infracțiunea complexă nu este o simplă sumă a infracțiunilor care intră în conținutul său, ci o formă a unității legale de infracțiune. Prin aceasta, legiuitorul reunește, într-o incriminare unică, acțiuni care, privite izolat, ar constitui infracțiuni distincte. Rezultatul este o entitate juridică nouă, cu un obiect juridic complex, un grad de pericol social propriu și un regim sancționator distinct. Ca efect al acestei unificări, infracțiunea absorbită își pierde individualitatea și autonomia, devenind element constitutiv sau element circumstanțial agravant al infracțiunii complexe. Pierzându-și autonomia, ea nu mai poate beneficia separat de o cauză care înlătură răspunderea penală, cum sunt amnistia sau retragerea plângerii prealabile (În acest sens, F. Streteanu, D. Nițu, *Drept penal. Partea generală*, vol II, Ed. Universul Juridic, București, 2018, p. 71). Astfel, de pildă, amnistia acordată pentru infracțiunea de lovire sau alte violențe nu produce niciun efect cu privire la infracțiunile de ultraj ori de tâlhărie care absorb o asemenea faptă.

Nici argumentul potrivit căruia, ca efect al amnistiei, elementul constitutiv al infracțiunii complexe și-ar pierde „fundamentul penal” nu poate fi primit, întrucât autorul

contestației confundă efectele amnistiei cu cele ale dezincriminării. Potrivit art. 152 alin. (1) C.pen., amnistia înlătură răspunderea penală pentru infracțiunea săvârșită, fără a înlătura caracterul penal al faptei. Fapta amnistiată rămâne prevăzută de legea penală, astfel încât structura legală a infracțiunii complexe, care o include ca element constitutiv sau circumstanțial, rămâne neatinsă. Mai mult, amnistia are caracter real și se raportează la infracțiunile pe care actul de clemență le vizează. Or, fapta absorbită nu mai există ca infracțiune autonomă, ci doar ca element al infracțiunii complexe, care constituie o infracțiune distinctă, neavută în vedere de actul de amnistie.

Pentru aceleași considerente, nu se poate susține că statul ar „amnistia” o faptă pe care ar folosi-o, în același timp, ca element constitutiv al unei infracțiuni mai grave. Actul de amnistie privește infracțiunea absorbită numai atunci când aceasta este săvârșită ca infracțiune de sine stătătoare. Atunci când fapta este comisă în condițiile care atrag reținerea infracțiunii complexe, ea nu mai are o existență juridică autonomă care să poată intra sub incidența amnistiei.

Argumentul întemeiat pe caracterul unitar și indivizibil al infracțiunii complexe nu susține, ci, dimpotrivă, infirmă teza contestatorului, întrucât, tocmai pentru că formează o unitate legală, aplicarea cauzelor care înlătură răspunderea penală trebuie raportată la infracțiunea complexă în ansamblul său, iar nu la elementele sale componente. Raționamentul contestatorului presupune, în realitate, o fragmentare nepermisă a unității legale, câtă vreme mai întâi aplică amnistia unei componente desprinse din ansamblu, pentru ca apoi să extindă efectele acesteia asupra întregului. Or, scindarea unității legale a infracțiunii complexe poate fi avută în vedere doar atunci când, față de una dintre infracțiunile absorbite, lipsește însuși temeiul acțiunii penale, de exemplu atunci când se constată că una dintre acțiunile componente nu există sau nu este tipică, fiind, în schimb, exclusă în cazul impedimentelor care doar lipsesc acțiunea penală de obiect, cum este amnistia, ipoteză în care cauza de înlăturare a răspunderii penale nu poate fi raportată decât la infracțiunea complexă în ansamblul său. În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 372/2025, a arătat că retragerea plângerii prealabile de către una dintre persoanele vătămate nu este de natură să afecteze unitatea legală a infracțiunii complexe, raționament pe deplin aplicabil și în cazul amnistiei, câtă vreme și aceasta constituie o cauză care înlătură răspunderea penală, iar nu un impediment care să lipsească acțiunea penală de temeiul său juridic.

De asemenea, nu se poate reține existența unei discriminări, întrucât situația celui care săvârșește izolat fapta amnistiată și situația celui care o săvârșește în conținutul unei infracțiuni complexe nu sunt similare, fapta lezând, în cel de-al doilea caz, pe lângă valoarea socială ocrotită de norma care incriminează infracțiunea absorbită, și valoarea socială principală ocrotită de norma care incriminează infracțiunea complexă. Diferența de tratament juridic are, așadar, o justificare obiectivă și rezonabilă, întemeiată pe opțiunea legiuitorului de a incrimina distinct această din urmă infracțiune, iar nu pe simple considerente de tehnică legislativă, cum susține autorul contestației.

În sfârșit, contrar susținerilor autorului contestației, nu există o regulă potrivit căreia normele care înlătură răspunderea penală ar trebui interpretate extensiv în favoarea făptuitorului, actele de clemență având caracter de excepție și fiind, prin urmare, de strictă interpretare. Întinderea efectelor acestora este stabilită exclusiv de legiuitor, prin actul de amnistie, astfel încât organele judiciare nu le pot extinde la ipoteze pe care acesta nu le-a avut în vedere, oricare ar fi rațiunea de politică penală care a stat la baza adoptării actului, motiv pentru care răspunsul de la lit. B nu este corect.

6. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 58 de la G1, corespondența: G1: 58, G2: 57, G3: 55, G4: 53:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a susținut că varianta de răspuns corectă ar fi cea de la lit. A, argumentând că acesta îndeplinește condițiile prevăzute pentru infracțiunea de „luare de mită”: pretinderea

de către funcționarul public de alte foloase, în speță „favoruri sexuale” în schimbul promovării examenului. Varianta adoptată de către Comisia de examen nu se pliază pe nicio infracțiune de serviciu având în vedere enunțul întrebării, deoarece nu îndeplinește condițiile legale impuse de legiuitor.

Contestația este neîntemeiată, întrucât pretinderea, de către un profesor universitar (cadru didactic din învățământul superior), de favoruri sexuale de la un student, cu promisiunea promovării examenului la care profesorul avea calitatea de examinator, dacă studentul nu a dat curs solicitării profesorului, întrunește elementele de tipicitate ale infracțiunii de folosirea abuzivă a funcției în scop sexual, în forma agravată, prev. de art. 299 alin. (1) și (3) C.pen., infracțiune de serviciu în variantă agravată. Astfel, subiectul activ al infracțiunii este profesorul universitar, funcționar public în sensul art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a C. pen., dar și cadru didactic din învățământul superior, calitate prevăzută în varianta agravată de la alin. (3), iar subiectul pasiv secundar este studentul. Elementul material al laturii obiective este reprezentat de acțiunea profesorului universitar – funcționar public de a pretinde favoruri sexuale, în exercitarea atribuțiilor sale de examinator în cadrul unui examen pe care studentul trebuie să îl susțină. Pretinderea de favoruri sexuale este în scopul îndeplinirii îndatoririlor de examinator (promisiunea promovării examenului la care profesorul avea calitatea de examinator) și din partea unui student, direct interesat în promovarea examenului la care subiectul activ este examinator. Pretinderea de favoruri sexuale este o infracțiune de pericol, consumându-se la momentul pretinderii, chiar dacă studentul nu a dat curs propunerii profesorului. Urmarea imediată și legătura de cauzalitate rezultă din materialitatea faptei, iar sub aspect subiectiv fapta este comisă cu intenție directă, aceasta rezultând din atitudinea profesorului universitar de a pretinde favoruri sexuale cu scopul de a le obține în vederea satisfacerii unor impulsuri specifice. Este incidentă varianta agravată prevăzută de dispozițiile art. 299 alin. (3) C.pen., în condițiile în care subiectul activ este cadru didactic din învățământul superior.

Infracțiunea de folosire abuzivă a funcției în scop sexual, în forma agravată, prev. de art. 299 alin. (1) și (3) C.pen. face parte din grupul infracțiunilor de serviciu reglementate în Capitolul II - Infracțiuni de serviciu al Titlului V - Infracțiuni de corupție și de serviciu.

Pe cale de consecință, varianta de răspuns de la lit. C este corectă, întrucât pretinderea, de către un profesor universitar, de favoruri sexuale de la un student, cu promisiunea promovării examenului la care profesorul avea calitatea de examinator, dacă studentul nu a dat curs solicitării profesorului conduce la reținerea unei infracțiuni de serviciu în variantă agravată.

Nu poate fi reținută ca fiind corectă varianta de răspuns de la lit. A, așa cum susține contestatorul candidat, întrucât în situația în care funcționarul public pretinde favoruri sexuale, atunci se va reține infracțiunea de folosire abuzivă a funcției în scop sexual prevăzută în art. 299 C.pen., dacă sunt întrunite și celelalte elemente constitutive și nu infracțiunea de luare de mită. (a se vedea V.Cioclei în Drept penal Partea specială II, C.Rotaru, A.-R. Trandafir, V. Cioclei, Editura C.H.Beck, ediția 3, f.232; Gheorghe Ivan în Explicațiile noului Cod penal, colectiv, coordonator Tudorel Toader, Editura Universul Juridic 2016, Vol. IV, pag. 289).

7. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 61 de la G1, corespondența: G1: 61, G2: 69, G3: 72, G4: 58:

2 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Un candidat a arătat că răspunsul corect este cel de la lit. B, potrivit căruia acțiunea penală pentru fapta descrisă în enunț se pune în mișcare întotdeauna din oficiu, apreciind că, în cauză, este incidentă infracțiunea de rele tratamente aplicate minorului. În acest sens, invocând Decizia nr. 788/RC din 10 decembrie 2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, precum și practica altor instanțe, a susținut că împiedicarea legăturilor personale, însoțită de denigrarea sistematică a unui părinte și de influențarea copilului, constituie o formă gravă de abuz psihologic, care atinge pragul de gravitate cerut de art. 197

C.pen., situație în care încadrarea corectă se face la infracțiunea mai gravă.

Contestația este nefondată, autorul acesteia adăugând la enunțul întrebării împrejurări de fapt neavute în vedere de acesta, respectiv denigrarea sistematică a unuia dintre părinți și influențarea copilului în scopul înstrăinării sale de acel părinte. Enunțul descrie fapta persoanei căreia i s-a încredințat minorul de a împiedica un părinte să aibă legături personale cu acesta, faptă care realizează conținutul infracțiunii prevăzute de art. 379 alin. (2) C.pen., pentru care, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Jurisprudența invocată de autorul contestației privește situații de fapt concrete, caracterizate prin acte de abuz psihologic, care nu se regăsesc în enunțul întrebării.

Totodată, chiar în ipoteza în care modalitatea de împiedicare ar fi de natură să pună în primejdie gravă dezvoltarea minorului, infracțiunea de rele tratamente aplicate minorului ar urma să fie reținută în concurs cu infracțiunea prevăzută de art. 379 alin. (2) C.pen., întrucât cele două infracțiuni au obiecte juridice distincte, iar nu ca infracțiune care o absoarbe pe cea din urmă. În acest sens, este aplicabil, *mutatis mutandis*, raționamentul reținut de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secțiile Unite, prin Decizia nr. 37 din 22 septembrie 2008, prin care s-a statuat că infracțiunile de lovire sau alte violențe, vătămare corporală și lipsire de libertate în mod ilegal, comise de părinte sau de persoana căreia minorul i-a fost încredințat spre creștere și educare, se rețin în concurs cu infracțiunea de rele tratamente aplicate minorului. Instanța supremă a arătat că absorbția este exclusă, întrucât infracțiunile au obiecte juridice diferite, se deosebesc sub aspectul urmăririi – relele tratamente aplicate minorului fiind o infracțiune de pericol –, al subiecților și al laturii subiective și au un regim procesual distinct, inclusiv în ceea ce privește modul de punere în mișcare a acțiunii penale. Aceleași considerente justifică reținerea în concurs a infracțiunii de rele tratamente aplicate minorului cu infracțiunea de nerespectare a măsurilor privind încredințarea minorului, care are un obiect juridic propriu și pentru care legea prevede un regim procesual distinct. Prin urmare, pentru infracțiunea de nerespectare a măsurilor privind încredințarea minorului, acțiunea penală se pune în continuare în mișcare la plângerea prealabilă, motiv pentru care afirmația de la lit. B, potrivit căreia acțiunea penală pentru fapta astfel comisă se pune în mișcare întotdeauna din oficiu, nu este corectă.

Un alt candidat a arătat că, alături de răspunsul de la lit. A, este corect și cel de la lit. C, întrucât din enunț nu rezultă elementele laturii obiective a infracțiunii de rele tratamente aplicate minorului, prevăzute de art. 197 C.pen., deși, teoretic, cele două infracțiuni pot fi săvârșite în concurs, astfel încât, în cauza enunțată, nu poate fi reținută și această infracțiune.

Contestația este nefondată. Afirmația de la lit. C exclude posibilitatea reținerii, alături de infracțiunea de nerespectare a măsurilor privind încredințarea minorului prevăzută de art. 379 alin. (2) C.pen., și a infracțiunii de rele tratamente aplicate minorului prevăzute de art. 197 C.pen. Cu toate acestea, persoana căreia i-a fost încredințat minorul spre creștere și educare are calitatea de subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 197 C.pen., iar cele două infracțiuni au obiecte juridice distincte, aspect pe care îl recunoaște, de altfel, și autorul contestației. Din enunțul întrebării nu rezultă modalitatea concretă în care s-a realizat „împiedicarea” părintelui de a avea legături personale cu minorul. Atunci când aceasta se realizează prin măsuri sau tratamente de natura celor la care se referă art. 197 C.pen., susceptibile să pună în primejdie gravă dezvoltarea fizică, intelectuală sau morală a minorului, se poate reține, în concurs, și infracțiunea de rele tratamente aplicate minorului, ceea ce face ca răspunsul de la lit. C să fie greșit.

Trebuie subliniat, totodată, modul de formulare a acestei variante de răspuns, care se referă la posibilitatea reținerii infracțiunii („nu poate fi reținută”). Or, posibilitatea reținerii infracțiunii prevăzute de art. 197 C.pen. depinde tocmai de modalitatea de împiedicare, nearătată în enunț, de unde rezultă că întrebarea are un caracter generic, iar nu unul concret. Faptul că enunțul nu menționează în mod expres starea de primejdie nu face, așadar, corectă afirmația că această infracțiune nu poate fi reținută, întrucât enunțul nici nu exclude o asemenea împrejurare.

8. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 63 de la G1, corespondența: G1: 63, G2: 59, G3: 61, G4: 60:

5 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Trei dintre contestatorii candidați au susținut că este corectă și varianta de răspuns de la lit. A, alături de cea de la lit. C. reținută ca fiind corectă în barem, iar un contestator candidat a susținut că ar fi corectă doar varianta de răspuns de la lit. A, toți argumentând că dispozițiile art. 224 alin. (3) C.pen., cât și dispozițiile art. 225 alin. (3) C.pen. prevăd că acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, fără însă a se face precizare cu privire la alte elemente circumstanțiale.

Contestațiile sunt neîntemeiate, întrucât nu au fost avute în vedere dispozițiile art. 224 alin. (3) C.pen. așa cum au fost modificate prin Legea nr. 53/2026 pentru prevenirea și combaterea femicidului și a violențelor care îl precedă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative (publicată în M. Of., Partea I nr. 323 din 23 aprilie 2026).

Urmare a modificării legislative, alineatul (3) al articolului 224 C.pen. prevede că „*Acțiunea penală pentru fapta prevăzută la alin. (1) se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.*” Per a contrario, pentru varianta agravată prevăzută în alineatul (2), respectiv *în cazul în care fapta este săvârșită de o persoană înarmată, în timpul nopții ori prin folosire de calități mincinoase (...)*, acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, situație în care varianta de răspuns de la lit. A (în cazul infracțiunilor de violare de domiciliu și violare a sediului profesional comise la data de 1 iulie 2026, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, chiar dacă faptele sunt comise în timpul nopții) nu este corectă.

Al cincilea contestator candidat a susținut că este corectă varianta de răspuns de la lit. B, argumentând că noțiunea de calități mincinoase poate îngloba faptul că o persoană este mascată, deghizată sau travestită, deși în norma de incriminare nu este menționat expres.

Contestația este neîntemeiată. Noțiunile de „calități mincinoase”, „mascat”, „deghizat”, „travestit”, nefiind definite în legea penală, au înțelesul comun, iar mascarea, deghizarea sau travestirea sunt mai mult sau mai puțin sinonime, însă niciodată nu pot fi incluse în noțiunea de calități mincinoase, așa cum susține contestatorul candidat. Astfel, „calități mincinoase” – însușiri, titluri, funcții, profesii sau statut social/profesional neadevărate pe care o persoană pretinde că le are, ori pe care le atribuie altei persoane pentru a induce sau a menține în eroare pe cineva. „Mascat” - care își acoperă fața sau își ascunde trăsăturile cu ajutorul unui obiect (mască, cagulă, fular sau alt dispozitiv) pentru a nu fi recunoscut. „Deghizat” - care își ascunde sau își schimbă înfățișarea, hainele sau trăsăturile feței pentru a nu fi recunoscut. „Travestit” – deghizarea în haine specifice altui sex sau pentru o altă condiție. Din aceste definiții se poate observa cu ușurință că noțiunea de „calități mincinoase” nu înglobează, în nicio situație, noțiunile de mascare, deghizare, travestire.

Prin urmare, răspunsul de la lit. C este singurul corect, așa cum s-a reținut în barem.

9. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 66 de la G1, corespondența: G1: 66, G2: 63, G3: 75, G4: 52:

3 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Un candidat a arătat că atât răspunsul de la lit. A, cât și cel de la lit. C sunt corecte, invocând dispozițiile art. 189 alin. (1) „lit. l” și lit. k) C.pen., fără a-și motiva în concret contestația.

Un alt candidat a arătat că răspunsul corect este cel de la lit. A, susținând că fapta se circumscrie omorului calificat săvârșit cu premeditare, prevăzut de art. 189 alin. (1) lit. a) C.pen., întrucât coautorii au luat anterior hotărârea de a ucide victima, unul dintre ei i-a administrat acesteia o substanță paralizantă pentru a o pune în imposibilitate de a reacționa, după care celălalt a ucis-o, iar varianta de la lit. C, reținută în barem, nu corespunde prevederilor legale.

Contestațiile sunt nefondate, autorii acestora confundând rezoluția infracțională,

specifică oricărei infracțiuni săvârșite cu intenție directă, cu premeditarea, ca element circumstanțial agravant al infracțiunii de omor calificat, prevăzut de art. 189 alin. (1) lit. a) C.pen. Spre deosebire de intenția spontană, caracterizată prin luarea hotărârii infracționale într-o stare de tulburare sau emoție și prin punerea ei în executare imediat ori după un interval de timp redus, în cazul intenției premeditate hotărârea este luată într-o stare de relativ calm. Potrivit doctrinei și practicii judiciare constante, premeditarea presupune îndeplinirea cumulativă a cel puțin două condiții: trecerea unui interval de timp între momentul luării hotărârii infracționale și cel al executării, interval care să permită făptuitorului să reflecteze asupra modului de săvârșire a faptei, și desfășurarea unei activități de chibzuire, de cumpănire, de reflecție asupra hotărârii luate.

Or, simpla împrejurare că făptuitorii „s-au hotărât să o ucidă” pe victimă și au trecut la executarea acestei hotărâri relevă doar existența rezoluției infracționale, fără ca din enunț să rezulte nici trecerea unui interval de timp apt să permită reflecția asupra hotărârii luate, și nici desfășurarea efectivă a unei activități de chibzuire, singurul interval de timp menționat fiind cel de câteva secunde, în care Y a așteptat ca substanța administrată să-și producă efectul. Or, deși limita minimă a intervalului de timp specific premeditării nu poate fi stabilită cu valoare de principiu, depinzând de împrejurările concrete, este cert că acesta nu poate fi de ordinul secundelor, contrar celor susținute de autorii contestațiilor. Dimpotrivă, din enunțul variantei de la lit. A rezultă că hotărârea de a ucide victima a fost luată întrucât cei doi „s-au enervat”, astfel încât rezoluția infracțională a fost adoptată sub imperiul unei stări de iritare, ceea ce îi conferă un caracter spontan, iar nu premeditat.

În plus, pentru dovedirea premeditării pot fi relevante eventuale acte de pregătire, precum procurarea mijloacelor necesare săvârșirii faptei, care să exteriorizeze rezoluția infracțională și să confirme atât desfășurarea activității de reflecție asupra hotărârii luate, cât și trecerea intervalului de timp dintre momentul adoptării acesteia și cel al punerii ei în executare. Cum, potrivit aceluiași enunț, substanța paralizantă folosită pentru imobilizarea victimei era purtată de X asupra sa în mod obișnuit, nu au existat acte de pregătire constând în procurarea acesteia. Lipsesc, așadar, acele manifestări exterioare care să ateste chibzuirea făptuitorilor și intervalul de timp specific premeditării, motiv pentru care răspunsul de la lit. A nu este corect.

Cu privire la primul candidat, referirea acestuia la „lit. l” a art. 189 alin. (1) C.pen. a fost înțeleasă ca vizând lit. a) a acestui text, respectiv premeditarea, considerentele expuse anterior fiind pe deplin aplicabile. Chiar dacă s-ar înțelege că autorul contestației a avut în vedere lit. l) a aceluiași text, nici această circumstanță nu este incidentă în ipoteza variantei de la lit. A, întrucât ea presupune săvârșirea omorului împotriva unei persoane din cauza refuzului acesteia de a încheia o căsătorie sau de a conviețui într-o relație asemănătoare aceleia dintre soți ori motivat de divorț, de separarea în fapt sau de ieșirea victimei dintr-o asemenea relație. Or, potrivit enunțului, X și Y au hotărât să o ucidă pe V întrucât s-au enervat pe aceasta, la o terasă unde urmăreau un meci de fotbal, fără să rezulte existența vreunei dintre relațiile avute în vedere de text și nici a vreunui dintre motivele prevăzute de acesta. Cât privește lit. k) a art. 189 alin. (1) C.pen., aceasta este incidentă în ipoteza variantei de la lit. C, indicată în barem ca fiind corectă, iar nu în cea a variantei de la lit. A, fapta descrisă în această din urmă variantă nefiind săvârșită pentru vreunul dintre motivele prevăzute de text.

Cel de-al treilea candidat a arătat că și răspunsul de la lit. B este corect, susținând că, potrivit art. 189 alin. (1) lit. j) C.pen., în forma în vigoare la data de 1 iulie 2026, constituie omor calificat omorul săvârșit asupra unei persoane ca formă de exercitare a unui control sau a unei dominații, ca urmare a faptului că autorul se află ori s-a aflat într-o relație de căsătorie cu victima. Întrucât în cuprinsul variantei de la lit. B se precizează că victima este soția făptuitorului, iar enunțul nu conține împrejurări care să excludă săvârșirea faptei în contextul exercitării unui control sau al unei dominații, această variantă nu ar putea fi exclusă în mod neechivoc, condamnarea anterioară a făptuitorului pentru infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte nefiind, în opinia candidatului, relevantă pentru analiza acesteia.

Contestația este nefondată. Potrivit art. 189 alin. (1) lit. j) C.pen., introdus prin Legea

nr. 53/2026, omorul este calificat atunci când este săvârșit *asupra unei persoane ca formă de exercitare a unui control sau a unei dominații, ca urmare a faptului că făptuitorul se află ori s-a aflat într-o relație de căsătorie sau într-o relație asemănătoare celei dintre soți, indiferent de durata acesteia sau de împrejurarea că făptuitorul a locuit sau nu cu victima*. Prin urmare, simpla calitate de soție a victimei nu este suficientă pentru reținerea acestei circumstanțe, fiind necesar ca uciderea să constituie o formă de exercitare a controlului sau a dominației asupra victimei, astfel cum recunoaște, de altfel, chiar autorul contestației. Or, răspunsul de la lit. B nu cuprinde nicio mențiune cu privire la o asemenea împrejurare, autorul contestației adăugând la enunț o ipoteză neavută în vedere de acesta, care nu poate fi presupusă în lipsa oricărei precizări.

Totodată, nici condamnarea anterioară a făptuitorului pentru infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte nu atrage reținerea omorului calificat, întrucât art. 189 alin. (1) lit. e) C.pen. are în vedere numai săvârșirea omorului de către o persoană care a mai comis anterior o infracțiune de omor sau o tentativă la această infracțiune, iar nu o infracțiune praeterintenționată contra vieții. Prin urmare, răspunsul de la lit. B nu este corect.

10. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 67 de la G1, corespondența: G1: 67, G2: 55, G3: 58, G4: 67:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a arătat că niciun răspuns nu este corect și că există o inadverență juridică a variantei B prin prisma titularilor acțiunii civile (terții prejudiciați și succesorii). Se susține că varianta B statuează cu titlu absolut că împăcarea „conduce la stingerea acțiunii civile exercitate în cadrul procesului penal”. În conformitate cu art. 159 alin. (2) C.pen., împăcarea produce efecte exclusiv între persoanele între care a intervenit. Stingerea acțiunii civile privește strict pretențiile reciproce dintre inculpat și persoana vătămată care a consimțit la împăcare. În ipoteza în care în procesul penal există părți civile distincte (de pildă, spitale/furnizori de servicii medicale interveniți conform art. 320 din Legea nr. 95/2006, societăți de asigurare sau succesori cu pretenții proprii), împăcarea dintre inculpat și persoana vătămată nu stinge acțiunea civilă exercitată de aceste entități, instanța fiind obligată să disjunga sau să lase nesoluționată/să soluționeze latura civilă în raport cu acestea. Astfel, enunțul variantei B este incomplet și inexact, inducând o regulă generală care în realitatea procesuală comportă excepții majore de la principiul stingerii laturii civile. Întrucât varianta B prezintă ca regulă absolută o teză care este doar parțial adevărată pe plan procesual-civil, întrebarea nu întrunește cerința clarității și a preciziei impuse de art. 20 din Hotărârea CSM nr. 115/2023, fiind de natură să vicieze evaluarea candidaților. Contestatorul a solicitat anularea întrebării și acordarea punctajului aferent tuturor candidaților, având în vedere formularea incompletă și echivocă a variantei B (care ignoră drepturile altor subiecți de drept civil din proces).

Contestația este neîntemeiată.

Conform dispozițiilor art. 159 alin. (2) C.pen., împăcarea înlătură răspunderea penală și stinge acțiunea civilă. Ipoteza grilei verifică regula prevăzută în Codul penal sub aspectul efectelor împăcării în planul acțiunii civile, fiind evidențiat caracterul total al cauzei de înlăturare a răspunderii penale. Temeiurile indicate de contestator excedă tematicii obligatorii de concurs, tratând situații de excepție, a căror verificare nu poate fi realizată decât prin prisma Codului penal și a legislației regăsite în bibliografie, conform regulamentului.

11. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 72 de la G1, corespondența: G1: 72, G2: 51, G3: 51, G4: 74:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a arătat că răspunsul corect este cel de la lit. C, susținând că răspunsul de la lit. A este greșit, întrucât enunțul se referă la măsurile de siguranță în general, inclusiv la

confiscarea extinsă, care nu poate fi dispusă în ipotezele la care se referă această variantă, respectiv atunci când fapta a fost comisă de o persoană fără discernământ sau când s-a dispus amânarea aplicării pedepsei.

Contestația este nefondată. Răspunsul de la lit. A se întemeiază pe dispozițiile art. 107 alin. (2) și (3) C.pen., potrivit cărora măsurile de siguranță se pot lua față de persoana care a comis o faptă prevăzută de legea penală, nejustificată, inclusiv în situația în care făptuitorului nu i se aplică o pedeapsă, ceea ce exclude luarea acestora față de persoana care a acționat în legitimă apărare, cauză justificativă. Regula în materia măsurilor de siguranță este, așadar, aceea că acestea se iau în cazul comiterii unei fapte prevăzute de legea penală și nejustificate, nefiind necesar ca autorul să fi săvârșit o infracțiune, singura excepție de la această regulă fiind confiscarea extinsă. Dacă s-ar accepta argumentul autorului contestației, ar însemna că aceste dispoziții legale contravin celor ale art. 112¹ C.pen., potrivit cărora dispunerea confiscării extinse este condiționată de pronunțarea unei condamnări.

Or, dispozițiile art. 107 alin. (2) și (3) C.pen., ca de altfel și ipoteza variantei de răspuns, vizează, printre altele, compatibilitatea măsurilor de siguranță cu situația faptei săvârșite de o persoană fără discernământ și cu cea a amânării aplicării pedepsei, fără a analiza în concret condițiile fiecărei măsuri de siguranță și raportul acestora cu aceste situații. De altfel, potrivit art. 90 alin. (2) C.pen., amânarea aplicării pedepsei nu produce efecte asupra executării măsurilor de siguranță dispuse prin hotărâre. Împrejurarea că, în aceste cazuri, nu poate fi dispusă confiscarea extinsă constituie o excepție de la regula enunțată, care ține de condițiile specifice de aplicare a acestei măsuri de siguranță, iar nu de compatibilitatea, în general, a măsurilor de siguranță cu ipotezele avute în vedere de răspunsul de la lit. A.

Pe de altă parte, răspunsul de la lit. C, considerat corect de autorul contestației, este greșit, întrucât, potrivit art. 112 alin. (1) lit. a) C.pen., bunurile produse prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală sunt supuse confiscării speciale, măsura având, în acest caz, caracter obligatoriu. Prin urmare, răspunsul de la lit. A este singurul corect, așa cum s-a reținut în barem.

12. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 73 de la G1, corespondența: G1: 73, G2: 75, G3: 67, G4: 57:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

În susținerea acesteia, s-a arătat că faptele lui X pot fi încadrate în conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz de încredere (art. 238 C.pen.) sau al infracțiunii de gestiune frauduloasă (art. 242 C.pen.). S-a susținut că nota de comandă plăsmuită nu a fost creată pentru a produce un efect juridic independent, ci a avut drept scop ascunderea faptei inițiale. În lipsa întrunirii elementelor de tipicitate proprii falsului (în situația în care nota nu îndeplinea condițiile unui înscris oficial sau comercial valabil), sens în care activitatea de contrafacere ar rămâne o simplă activitate postinfracțională, fără valențe juridice, fiind absorbită în totalitate în infracțiunea patrimonială de bază. În privința oricăreia dintre infracțiunile apreciate de contestator ca fiind incidente alternativ în speță, se arată că acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă.

Contestația este neîntemeiată.

Faptele lui X întrunesc conținutul constitutiv al infracțiunilor de delapidare și fals în înscrisuri sub semnătură privată, săvârșite în concurs cu conexitate consecvențională, prevăzute de dispozițiile art. 295, raportat la art. 308 C.pen. și art. 322, raportat la art. 320 alin. (1), cu reținerea art. 38 alin. (1) teza a II-a C.pen.. Din expunerea cronologiei faptelor speței, se constată că infracțiunea de delapidare a fost comisă în modalitatea însușirii în interes propriu a bunurilor constând în cutiile de pantofi aflate în gestiunea subiectului activ, în timp ce infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată a fost comisă în scopul ascunderii celei anterior săvârșite, în modalitatea contrafacerii conținutului unei note de comandă prin inserarea unor împrejurări necorespunzătoare realității (respectiv, că un prezumtiv cumpărător își ia angajamentul de a achita peste o lună contravaloarea produselor,

dacă i se expediau în avans). Nota de comandă are valența juridică a unui înscris sub semnătură privată, fiind îndeplinită și cerința esențială a folosirii acestuia, în contextul utilizării înaintea administratorului societății, în scopul producerii de efecte juridice. Consecința juridică urmărită prin plătirea înscrisului sub semnătură privată este împiedicarea descoperirii săvârșirii infracțiunii de delapidare, creându-se aparența plasării unei comenzi fictive, cu angajamentul ca plata să fie efectuată ulterior livrării bunurilor.

Nu poate fi primit argumentul contestatorului potrivit căruia, în speță, ar fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de abuz de încredere, prevăzută de art. 238 C.pen.. Infracțiunea de abuz de încredere este construită pe o situație premisă ce constă în existența unui bun mobil al altuia, încredințat făptuitorului în baza unui anumit titlu și cu un anumit scop. Bunul mobil trebuie să fie încredințat, iar nu pur și simplu deținut, legiuitorul marcând astfel că trebuie să existe o transmitere voluntară a posesiei sau detenției bunului, o manifestare de voință din partea posesorului sau detentorului inițial. În baza raportului juridic patrimonial născut în aceste coordonate (contract de depozit, mandat, împrumut de folosință, gaj, locațiune), persoana care deține bunul are obligația fie de a-l păstra și restitui la momentul convenit, fie de a da o întrebuințare aceluia bun. Detenția specifică abuzului de încredere ca situație premisă (consecință a încrederii) presupune un act de desesizare voluntară a celui care predă bunul agentului, în sensul că acesta acceptă, pentru o perioadă de timp (de regulă, stabilită prin titlu), că nu va putea exercita un control direct și necondiționat asupra bunului. Subiectul activ nemijlocit trebuie să beneficieze, așadar, de o putere autonomă asupra bunului, dobândită în baza titlului. Or, în speță, X avea ca atribuții principale de serviciu primirea de bunuri aflate în administrarea magazinului în care își desfășura activitatea, în cantitatea, calitatea și având trăsăturile specificate în actele însoțitoare, păstrarea în unitatea de magazin, cu asigurarea integrității, precum și eliberarea acestora, efectul primar al acestor atribuții fiind stabilirea unui contact direct și material cu bunurile, fără a naște, însă, atribuții în realizarea de acte de dispoziție juridică sau materială cu privire la bun. Funcția de gestionar este dobândită în cadrul raportului juridic de muncă și îi conferă lui X drepturi și obligații exercitate prin contactul nemijlocit și material pe care îl are cu bunurile. Simplul contact material cu bunurile nu echivalează cu transmiterea detenției sau a posesiei în temeiul unui titlu, unitatea de magazin nefiind deposedată, în realitate, niciun moment de detenția sau posesia bunurilor. Cu alte cuvinte, în lipsa acestei situații premisă, se constată că nu este întrunit conținutul juridic specific infracțiunii de abuz de încredere.

Nici argumentul conform căruia ar putea fi întrunite, alternativ, elementele constitutive ale infracțiunii de gestiune frauduloasă, prevăzută de art. 242 alin. (1) C.pen. nu poate fi primit. Subiectul activ al infracțiunii de gestiune frauduloasă are o calitate circumstanțiată, fiind subiect activ calificat, respectiv orice persoană fizică sau juridică având în atribuții administrarea sau conservarea unei universalități de bunuri ce aparțin altei persoane fizice sau juridice și care nu are calitatea de funcționar. Activitatea de conservare implică, în esență, paza bunurilor, păstrarea în condiții apte a le feri de distrugere, degradare și luarea măsurilor ca veniturile produse să nu se diminueze sau protejarea lor juridică, în timp ce administrarea presupune o activitate complexă, care înglobează, pe lângă actele de conservare, și actele necesare unei valorificări corespunzătoare conform naturii și destinației bunurilor. Deținerea calității de funcționar va atrage reținerea infracțiunii de delapidare, întrucât, în cazul acestei din urmă incriminări, subiectul activ este dublu circumstanțiat, cumulând atât calitatea de gestionar, cât și cea de funcționar. Potrivit art. 295, raport la art. 308 C.pen., constituie variantă atenuată a infracțiunii de delapidare săvârșirea faptei de către persoanele care exercită permanent sau temporar, cu sau fără remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice dintre cele prevăzute la art. 175 alin. (2) C.pen. ori în cadrul unei persoane juridice. În speță, X deține calitatea de funcționar privat, însărcinat cu gestionarea bunurilor însușite, realizând o însărcinare în beneficiul unei persoane juridice și aflându-se în raporturi ce pot fi calificate ca fiind de serviciu, fiind angajat al magazinului.

Elementele de tipicitate specifice falsului în înscrisuri sub semnătură privată sunt întrunite deopotrivă, neputând fi reținută susținerea contestatorului conform căreia nota de comandă nu ar putea îndeplini caracteristicile proprii unui înscris apt a fi falsificat ori că nu ar

avea vocația de a produce consecințe juridice. Cu titlu preliminar, se reține că nu doar un înscris oficial este susceptibil a fi falsificat. În speță, înscrisul este un act unilateral, care încorporează o manifestare de voință, aptă a produce efecte juridice și care emană de la o persoană fizică, având formă materială, cu valențele unui înscris sub semnătură privată. Acesta din urmă constituie un înscris redactat și semnat, apt a produce consecințe juridice în mediul privat, între particulari, sfera acestuia de cuprindere fiind stabilită prin excluderea caracteristicilor înscrisului din incidența art. 178 alin. (2) C.pen.. Nota de comandă are valoare probatorie și aptitudinea de a naște, modifica sau stinge raporturi juridice. Nu este necesar ca aceste consecințe să se fi produs efectiv, ci este suficient ca înscrisul să prezinte aparența unui act veritabil și să aibă trăsături care să-i confere putere probatorie, cu semnificație juridică. În speță, înscrisul a servit ca probă în fața unui particular (administratorul magazinului), fiind de natură a justifica un fals context al lipsei din gestiune a bunurilor, drept pentru care cerința esențială a producerii de consecințe juridice este îndeplinită în speță.

Chiar dacă activitatea de contrafacere a înscrisului a survenit ulterior activității infracționale de delapidare anterior comise, aceasta acțiune urmează a fi valorificată distinct prin reținerea unei pluralități de infracțiuni, câtă vreme întrunește conținutul juridic al unei infracțiuni de sine stătătoare, neputând opera absorbția falsului în infracțiunea de delapidare.

În fine, se reține că pentru infracțiunile incidente în speță, legea nu condiționează exercitarea acțiunii penale de formularea plângerii prealabile, iar potrivit art. 295 alin. (2), raportat la art. 308 C.pen. și art. 322 alin. (2) C.pen., tentativa la infracțiunile de delapidare și fals în înscrisuri sub semnătură privată se pedepsește.

II. La Drept procesual penal au fost formulate 21 contestații de către 13 candidați, cu privire la 12 întrebări:

1. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 77 de la G1, corespondența: G1: 77, G2: 77, G3: 82, G4: 90:

2 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Unul dintre candidați a indicat ca fiind corect răspunsul de la litera C, indicând prevederile art. 159 alin. (5) C.proc.pen.. Celălalt candidat a arătat că varianta de răspuns corectă este cea de la litera A, întrucât se pliază exact pe prevederile legale în vigoare și anume art. 158 alin. (3) C.proc.pen.: „În cazul în care, în timpul efectuării percheziției, se constată că au fost transferate probe, date sau ca persoanele căutate s-au ascuns în locuri învecinate, mandatul de percheziție este valabil, în condițiile legii, și pentru aceste locuri. Continuarea efectuării percheziției în această situație se încuviințează de către procuror”. Având în vedere cele de mai sus, s-a apreciat că varianta A este cea corectă.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Cât privește răspunsul de la litera C indicat ca fiind corect de către unul dintre candidați, comisia de contestații constată că această variantă de răspuns arată că percheziția nu poate începe în nicio situație fără înmânarea copiei mandatului de percheziție, or, dispozițiile art. 159 alin. (14) C.proc.pen. arată în mod expres o serie de situații în care, în mod excepțional percheziția poate începe fără înmânarea copiei mandatului de percheziție. Prin urmare răspunsul de la litera C nu poate fi punctat ca fiind corect.

În continuare, se constată că în accepțiunea legii procesuale penale, conceptul de „loc învecinat” trebuie înțeles într-un sens propriu, existând o identitate între conținutul comun și cel juridic al termenului. Prin „loc învecinat”, se are în vedere un spațiu alăturat, aflat în imediata proximitate, având un hotar comun. Astfel, în temeiul dispozițiilor art. 158 alin. (3) C.proc.pen., poate fi extinsă percheziția, de pildă, în ipoteza în care, imobilul fiind structurat cu o curte interioară la care au ieșire terasele mai multor apartamente, la momentul pătrunderii organului de poliție în locul pentru care judecătorul a dispus percheziția, inculpatul sare pe fereastră și se refugiază într-un alt apartament sau pur și simplu aruncă pe geamul celui alt apartament diferite obiecte. Chiar dacă nu există o condiționare expresă în sensul legii, astfel

cum indică în motivare contestatorul, prin „loc învecinat” nu poate fi înțeleasă ipoteza expusă de grilă constând într-un imobil situat în altă localitate. Atât mandatul, cât și încheierea prin care se dispune efectuarea percheziției trebuie să cuprindă sub aspect formal descrierea locului unde urmează a se efectua percheziția, iar dacă este cazul, și a locurilor învecinate acestuia. Prin intermediul mandatului, sunt fixate limitele împuternicirii în baza căreia organul de urmărire penală va efectua în fapt percheziția, inclusiv în ce privește în concret localitatea în care este situat spațiul având titlul de domiciliu. A considera că un mandat de percheziție domiciliară emis exclusiv pentru un loc situat în localitatea X poate fi deopotrivă folosit și pentru un spațiu situat în localitatea Z, chiar aflat în imediata vecinătate a acestuia, prin utilizarea procedurii extinderii percheziției la locuri învecinate, prevăzut de art. 158 alin. (3) C.proc.pen. este în contra rigorilor legii și a rațiunii pentru care dispozițiile în discuție au fost instituite.

2. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 79 de la G1, corespondența: G1: 79, G2: 82, G3: 94, G4: 85:

3 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Unul dintre candidați a arătat că niciun răspuns nu este corect și a solicitat anularea grilei, pe motiv că nu a fost respectat regulamentul privind întocmirea grilelor, prin formularea unei grile având ca obiect un item cu privire la care există opinii contrare atât în doctrină, cât și în practica judiciară. Potrivit opiniei majoritare din practică, măsurile de supraveghere tehnică privesc o persoană și nu pot depăși durata totală prevăzută de lege, indiferent de numărul infracțiunilor săvârșite de aceasta și de numărul extinderilor dispuse pentru alte fapte comise de aceeași persoană. În caz contrar, ar fi posibilă interceptarea unei persoane pe o perioadă foarte lungă de timp. Spre exemplu, dacă un inculpat ar fi cercetat inițial pentru o faptă de trafic de persoane, iar urmărirea penală s-ar extinde ulterior pentru alte 100 de fapte de trafic de persoane săvârșite de același făptuitor, persoana ar putea fi interceptată timp de 600 de luni. O asemenea situație ar conduce la încălcarea dreptului la viață privată al persoanei supravegheate și a condiției de proporționalitate specifice acestor măsuri. În susținere, candidatul a invocat opiniile exprimate în N. Volonciu, Codul penal comentat, ed. a 3-a, Ed. Hamangiu, 2017, p. 385-386, Referatul nr. 456/III-10/2026 privind practica judiciară la nivelul DIICOT, DNA și PÎCCJ, precum și Minuta întâlnirii reprezentanților ICCJ cu președinții secțiilor penale ale curților de apel din data de 4 iunie 2015.

Contestația este neîntemeiată.

Varianta A a grilei contestate este corectă. Potrivit art. 144 alin. (3) C.proc.pen.: „Durata totală a măsurilor de supraveghere tehnică, cu privire la aceeași persoană și aceeași faptă, nu poate depăși, în aceeași cauză, 6 luni, cu excepția măsurii de supraveghere video, audio sau prin fotografiere în spații private, care nu poate depăși 120 de zile.” Legiuitorul a raportat, așadar, durata maximă a măsurii cumulativ la persoana supravegheată și la fapta care a justificat-o, iar nu exclusiv la persoană. În raport cu dispozițiile legale citate, extinderea urmăririi penale pentru o altă faptă face posibilă încuviințarea unei noi supravegheri tehnice cu privire la respectiva faptă, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 139 alin. (1) și (2) C.proc.pen. Exemplul invocat de contestator pornește de la premisa greșită că fiecare extindere a urmăririi penale ar atrage, în mod automat, o nouă supraveghere tehnică. Or, varianta de răspuns precizează expres că noua supraveghere poate fi încuviințată „în condițiile legii”, ceea ce presupune verificarea, de către judecătorul de drepturi și libertăți, a caracterului proporțional și subsidiar al măsurii, conform art. 139 alin. (1) lit. b) și c) C.proc.pen., astfel încât riscul unei ingerințe excesive în dreptul la viață privată este înlăturat prin acest control judiciar. Ipoteza grilei verifică regula prevăzută expres de art. 144 alin. (3) C.proc.pen., astfel încât opiniile din doctrină și practica judiciară invocate de contestator nu sunt de natură să confere grilei un caracter echivoc.

Un alt candidat a arătat că răspunsul corect este cel de la litera B întrucât, raportat la prevederile art. 142 alin. (4) C.proc.pen., procurorul are obligația de a înceta imediat

supravegherea tehnică înainte de expirarea mandatului, dacă nu mai exista temeiurile care au justificat măsura. Astfel procurorul are, potrivit legii posibilitatea de a aprecia cu privire la încetarea supravegherii tehnice pe durata valabilității măsurii. A susținut în plus, că varianta de răspuns A nu este corectă.

Contestația este neîntemeiată. Varianta B a grilei contestate nu este corectă, verificând cu claritate, dacă procurorul are posibilitatea ca, odată ce a constatat dispariția temeiurilor ce au justificat măsura supravegherii tehnice, să mențină efectele mandatului cel puțin până la expirarea duratei pentru care acesta a fost emis sau prelungit. Or, în contextul caracterului imperativ al normei înscrise în dispozițiile art. 142 alin. (4) C.proc.pen., procurorul are obligația procesuală pozitivă de a înceta imediat supravegherea tehnică înainte de expirarea duratei mandatului dacă nu mai există temeiurile care au justificat măsura, cu informarea de îndată a judecătorului care a emis mandatul, fără ca soluția menținerii efectelor mandatului până la împlinirea duratei acesteia să constituie o alternativă permisă de lege.

Cu privire la susținerea conform căreia varianta de la lit. A nu ar fi corectă întrucât enunțul face trimitere la ipoteza extinderii urmăririi penale pentru săvârșirea unei alte infracțiuni și nu a unei fapte prevăzute de legea penală, Comisa constată că aceasta este contrară definiției prev. de art. 15 alin. (1) C.pen., prevederea faptei prevăzute de legea penală fiind o trăsătură generală a infracțiunii. Prin urmare, raportul dintre cele două noțiuni este unul de la gen la specie, motiv pentru care extinderea urmăririi penale pentru săvârșirea unei infracțiuni implică, eo ipso, comiterea unei fapte prevăzute de legea penală.

Al treilea candidat a susținut că este corect răspunsul de la litera C, invocând în acest sens dispozițiile art. 143 alin.(5) C.proc.pen.

Contestația este neîntemeiată. Varianta de la lit. C este greșită având în vedere că, potrivit art. 142 alin. (5) C.proc.pen. datele obținute din măsurile de supraveghere tehnică pot fi folosite și în altă cauză penală, cu condiția ca din cuprinsul acestora să rezulte date sau informații privitoare la pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 139 alin. (2) C.proc.pen. Or, din enunț rezultă că datele rezultate se referă la infracțiunea de delapidare în formă atenuată, care nu se regăsește printre cele enumerate de dispozițiile art. 139 alin. (2) C.proc.pen.

3. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 84 de la G1, corespondența: G1: 84, G2: 98, G3: 97, G4: 79:

2 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

În motivare, s-a arătat că faza inițială a urmăririi penale este întotdeauna în rem. Întrucât calitatea de avocat este o calitate personală a făptuitorului, ea are relevanță pentru competența în personam. La momentul primirii plângerii, organul de cercetare penală este obligat de textul imperativ al legii să înceapă urmărirea penală cu privire la faptă, urmând ca abia ulterior să verifice calitatea persoanei și să își decline competența către parchetul ierarhic superior. Din această perspectivă, declanșarea etapei în rem se produce automat („în toate situațiile”) când plângerea e valabilă. În plus, art. 306 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că „Pentru realizarea obiectului urmăririi penale, organele de cercetare penală au obligația ca, după sesizare, să caute și să strângă datele ori informațiile cu privire la existența infracțiunilor și identificarea persoanelor care au săvârșit infracțiuni, să ia măsuri pentru limitarea consecințelor acestora, să strângă și să administreze probele cu respectarea prevederilor art. 100 și 101.” Așadar, legiuitorul indică momentul căutărilor și al strângerii datelor cu privire la persoane după sesizare. Cu titlu de exemplu, calitatea de avocat indicată în plângere este doar o simplă afirmație a petentului în acea fază. Organul de cercetare penală nu are de unde să știe cu certitudine, în momentul primirii plângerii, dacă persoana este activă în barou, suspendată sau dacă nu cumva e o eroare de identitate. Prin urmare, pentru a putea face orice minime verificări oficiale, organul de cercetare trebuie mai întâi să dispună începerea urmăririi penale cu privire la faptă pentru a avea un cadru procesual legal în care să poată lucra.

Cel de-al doilea candidat a arătat, în motivarea contestației, că nu există un drept de opțiune al procurorului pentru a dispune începerea urmăririi penale cu privire la faptă, ci legea îi conferă o obligație, în cauză neputând să se procedeze la efectuarea vreunui act înainte de începerea urmăririi penale in rem. În motivare, a invocat decizia CCR nr. 260/2016, prin care se susține că instanța de contencios constituțional, în interpretarea art. 305, a reținut că legea instituie obligația organului de urmărire penală de a începe urmărirea penală după sesizarea legală și că noua reglementare nu mai permite începerea urmăririi penale direct față de o anumită persoană, existând o obligație a începerii, în toate cazurile, a urmăririi penale in rem. Această regulă are caracter imperativ, inclusiv atunci când persoana care ar fi săvârșit fapta este indicată în plângere sau poate fi identificată din descrierea faptelor. Curtea Constituțională a reiterat aceeași idee și în Decizia nr. 504/2020, arătând că art. 305 alin. (1) din Codul de procedură penală impune începerea urmăririi penale cu privire la faptă chiar dacă autorul este indicat sau cunoscut. Aceeași rațiune se regăsește și în Decizia CCR nr. 56/2017.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Varianta A este greșită. Potrivit dispozițiilor art. 56 alin. (3) lit. a) C.proc.pen., urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de către procuror în cazul infracțiunilor pentru care competența de judecată în primă instanță aparține curții de apel. Deopotrivă, conform art. 38 alin. (1) lit. d), curtea de apel judecă în primă instanță infracțiunile săvârșite de avocați. Ipoteza grilei are în vedere situația în care, *ab initio*, încă de la momentul sesizării, din informațiile indicate în conținutul plângerii, se constată că obiectul cercetărilor are în vedere o posibilă activitate infracțională comisă de un avocat. Or, în contextul în care încă de la momentul începerii urmăririi penale in rem, organele de urmărire penală dețin date cu privire la calitatea persoanei indicate ca făptuitor și investighează posibila activitate ilicită săvârșită de un avocat, nu există nicio justificare pentru care normele în materia competenței după calitatea persoanei să nu-și găsească aplicabilitatea, cu atât mai mult în contextul caracterului acestora de norme de ordine publică.

Nici varianta C nu poate fi primită, de vreme ce, potrivit dispozițiilor art. 58 alin. (2) C.proc.pen. procurorul are competența funcțională de a dispune declinarea competenței în favoarea procurorului competent. Organul de cercetare penală sesizat, constatând necompetența după calitatea persoanei, va formula o propunere, trimițând de îndată cauza procurorului care exercită supravegherea, în vederea sesizării organului competent, astfel cum prevede alin. (3) al art. 58 C.proc.pen..

4. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 85 de la G1, corespondența: G1: 85, G2: 76, G3: 83, G4: 100:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul consideră că pe lângă răspunsul corect de la litera B, este corect și răspunsul de la litera C, deoarece conform art. 386 alin.1 teza 1 C.proc.pen., dacă în cursul judecății se consideră că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare urmează a fi schimbată (ca urmare a formulării unei cereri în acest sens de către inculpat, celelalte părți ori persoana vătămată sau ca urmare a invocării din oficiu de către instanță), instanța este obligată să pună în discuție noua încadrare și să atragă atenția inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă sau amânarea judecății, pentru a-și pregăti apărarea. Prin urmare, consideră că textul de lege sus menționat este foarte clar, astfel că se poate dispune amânarea cauzei pentru respectarea dreptului la apărare al inculpatului, și în cazul doar a formulării unei cereri de schimbare a încadrării juridice, nu doar în cazul schimbării efective a încadrării juridice așa cum permite art. 386 alin.1 teza a II-a C.proc.pen.. Pe de altă parte, în cazul formulării unei cereri de reluare a procedurii de cameră preliminară, codul de procedură penală nu prevede că poate fi dispusă amânarea cauzei pentru respectarea dreptului la apărare al inculpatului, astfel cum este menționat expres în cazul schimbării încadrării juridice

(anterior schimbării și ulterior acesteia), astfel cum am arătat mai sus. De altfel, doar în cuprinsul art.386 ind.1 C.proc.pen. este cuprinsă reluarea procedurii de cameră preliminară, iar din economia cuprinsului articolului menționat, nu reiese că, în cazul formulării (nu a dispunerii reluării) unei cereri de reluare a procedurii de cameră preliminară, poate fi dispusă amânarea cauzei, pentru respectarea dreptului la apărare al inculpatului. După cum se observă, conform articolului sus menționat, dacă în cursul judecății se constată nulitatea absolută a procedurii de cameră preliminară, instanța, prin încheiere, desființează actul prin care s-a dispus începerea judecății și stabilește limitele în care procedura va fi reluată.

Contestația este nefondată.

Subiectul de concurs tratează prin comparație două instituții de drept procesual penal, respectiv, schimbarea încadrării juridice și reluarea procedurii de cameră preliminară, având ca răspuns corect indicat în barem, pe cel de la litera B. Fără a contesta indicarea ca fiind corect a acestui răspuns, candidatul consideră că ar fi corect și răspunsul de la litera C pentru motivele invocate mai sus.

Comisia de soluționare a contestațiilor reține că varianta de răspuns de la litera C se referă la respectarea dreptului de apărare al inculpatului în procesul penal, menționând faptul că amânarea cauzei poate fi dispusă pentru respectarea dreptului la apărare al inculpatului în cazul formulării unei cereri de schimbare a încadrării juridice însă, nu și în cazul formulării unei cereri de reluare a procedurii de cameră preliminară.

Această teză propusă a fi acceptată ca răspuns corect, nu poate fi primită. Chiar dacă legiuitorul nu a prevăzut în cazul formulării unei cereri de reluare a procedurii de cameră preliminară, întemeiată pe dispozițiile art. 386¹ C.proc.pen., posibilitatea amânării cauzei pentru pregătirea apărării, așa cum prevede în mod expres în cazul punerii în discuție a unei cereri de schimbare a încadrării juridice, potrivit art.386 C.proc.pen., cu toate acestea, dreptul la apărare este garantat pe întreg parcursul procesului penal. Art. 10 alin. (1) C. proc. pen. prevede că părțile și subiecții procesuali principali au dreptul de a se apăra ei înșiși sau de a fi asistați de avocat, iar acest drept nu se reduce numai la asistența juridică din partea unui avocat, ci este un drept complex, în componența căruia intră toate prerogativele, facultățile și posibilitățile acordate de lege justițiabililor pentru apărarea intereselor lor: dreptul de a propune administrarea de probe în condițiile prevăzute de lege, de a ridica excepții și de a pune concluzii. Inculpatul are dreptul să formuleze cereri în apărarea sa, să depună memorii, să participe la soluționarea cauzei, să propună administrarea de probe, să formuleze cereri în legătură cu măsurile preventive etc.

Notând că acestea sunt doar câteva exemple ale manifestării dreptului la apărare, în concret, în ipoteza prezentată, nimic nu se opune ca în prezența formulării unei cereri de reluare a procedurii de cameră preliminară, inculpatul să solicite amânarea cauzei în vederea pregătirii apărării în raport cu aceasta, mai ales în condițiile în care este vorba despre o solicitare cu implicații importante în ceea ce privește parcursul procesului penal.

5. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 86 de la G1, corespondența: G1: 86, G2: 87, G3: 92, G4: 92:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a arătat că pe lângă răspunsul corect indicat de comisie, acela de la litera A, este valabil și răspunsul de la litera C, cu argumentul că dacă instanța respinge cererea privind aplicarea procedurii simplificate tocmai pentru faptul că probele administrate la urmărirea penala nu sunt suficiente, pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei, trebuie să judece cauza în procedura obișnuită, invocând în acest sens decizia nr. 4/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Contestația este neîntemeiată.

Răspunsul indicat de către candidat ca fiind corect este acela că „dacă într-o cauză având ca obiect comiterea infracțiunii de furt, instanța apreciază că probele administrate în cursul urmăririi penale nu sunt suficiente și respinge, pentru acest motiv, cererea inculpatului

de judecare a cauzei în procedura recunoașterii învinuirii, inculpatul nu poate beneficia de reducerea limitelor de pedeapsă”.

Varianța de răspuns mai sus menționată nu este una corectă.

Din cuprinsul dispozițiilor art. 396 alin. (10) C.proc.pen. rezultă că, atunci când cererea inculpatului ca judecata să aibă loc în procedura simplificată a fost respinsă (între altele, fiind respinsă, dacă probele administrate în faza urmăririi penale sunt suficiente pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei – art. 349 alin. (2) C.proc.pen.), iar instanța reține aceeași situație de fapt ca cea recunoscută de inculpate, în caz de condamnare sau amânare a aplicării pedepsei, limitele de pedeapsă se reduc cu o treime în cazul pedepsei închisorii și cu o pătrime în cazul pedepsei amenzii.

Prin urmare, enunțul că într-o astfel de situație inculpatul nu ar putea beneficia de reducerea limitelor de pedeapsă nu este unul corect iar varianta C nu poate fi punctată în barem.

6. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 88 de la G1, corespondența: G1: 88, G2: 86, G3: 77, G4: 84:

3 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Un candidat a menționat că răspunsul corect al grilei de concurs este cel de la litera C întrucât până la confirmarea sau infirmarea definitivă a renunțării la urmărirea penală de către judecătorul de cameră preliminară, dosarul se găsește tehnic tot în faza urmăririi penale (soluția procurorului fiind sub condiție suspensivă). În această fază, orice modificare, prelungire sau revocare a măsurilor preventive care nu se sting de drept cade sub competența funcțională exclusivă a judecătorului de drepturi și libertăți.

Un al doilea candidat consideră că răspunsul corect este cel de la litera B întrucât nu se menționează cine formulează cererea de revocare, inculpatul sau procurorul.

Al treilea candidat consideră că răspunsul corect este cel de la litera C. Art.242 alin.1 C.proc.pen. evidențiază că măsura preventivă se revocă atunci când au încetat temeiurile care au determinat-o sau au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii. În același timp, potrivit art.318 C.proc.pen., renunțarea la urmărirea penală dispusă de procuror este trimisă judecătorului de cameră preliminară spre confirmare, iar până la confirmare soluția nu este definitivă. Răspunsul de la litera A este greșit având în vedere că în enunțul întrebării nu s-a făcut referire la situația în care vreunul dintre inculpați ar fi formulat o cerere de revocare, iar răspunsul de la litera C este perfect valabil, având în vedere că procurorul are posibilitatea să solicite către judecătorul de drepturi și libertăți, prin referat, revocarea măsurii întrucât nu mai sunt întrunite temeiurile care au dus la luarea acesteia și la scurt timp, să dispună (până la soluționarea cererii de revocare) renunțarea la urmărirea penală, prin ordonanță, și să înainteze ordonanța la judecătorul de cameră preliminară.

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Răspunsul de la litera B apreciat de către un candidat ca fiind corect, este unul greșit. Această variantă de răspuns enunță că, sesizat fiind cu o cerere de revocare a măsurii arestului la domiciliu, judecătorul de drepturi și libertăți ar putea dispune revocarea acestei măsuri și înlocuirea ei cu măsura controlului judiciar.

Comisia subliniază faptul că revocarea unei măsuri preventive și înlocuirea acesteia sunt două măsuri procesuale diferite care se dispun în condiții diferite și nu pot fi dispuse ambele cu privire la aceeași persoană cu ocazia aceleiași verificări a măsurii preventive, față de aceeași persoană. Revocarea măsurii preventive se dispune atunci când au încetat temeiurile care au determinat-o sau atunci când au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii. Înlocuirea măsurii preventive dispuse cu o altă măsură preventivă mai ușoară are loc atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului se apreciază că măsura preventivă mai ușoară este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1) C.proc.pen.

Prin urmare revocarea măsurii preventive anterioare va face inoperabilă înlocuirea cu o altă măsură preventivă mai ușoară, din moment ce prin revocarea măsurii preventive, aceasta nu va mai exista și deci, nu va putea să fie înlocuită. Nu prezintă importanță în acest context dacă cererea de revocare a măsurii arestului la domiciliu a fost formulată de procuror sau de inculpat, imposibilitatea de înlocuire a unei măsuri deja revocate existând în ambele situații.

Nici răspunsul de la litera C indicat de către un candidat ca fiind cel corect nu poate fi punctat ca un răspuns valabil, întrucât din enunțul acestei variante de răspuns rezultă că judecătorul de drepturi și libertăți ar putea revoca măsura la solicitarea procurorului care a dispus în acea cauză o soluție de renunțare la urmărirea penală, neconfirmată încă de judecătorul de cameră preliminară.

Potrivit dispozițiilor legale ale art. 318 alin. (8) C.proc.pen. ordonanța de renunțare la urmărirea penală cuprinde și dispoziții privind măsurile prevăzute de art. 315 alin. (2) – (4) C.proc.pen., or, potrivit art. 315 alin. (4) C.proc.pen. ordonanța va cuprinde mențiunea privind încetarea de drept a măsurilor preventive dispuse în cauză. Ca urmare, măsura preventivă fiind încetată de drept, nu va mai putea face obiectul unei propuneri de revocare din partea procurorului, adresată judecătorului de drepturi și libertăți.

7. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 89 de la G1, corespondența: G1: 89, G2: 81, G3: 80, G4: 89:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a arătat, fără alte explicații, că, pe lângă răspunsul de la litera C, ar fi fost răspuns corect și cel de la litera B.

Contestația nu este întemeiată.

~~Răspunsul de la litera B enunță că într-o cauză în care sunt mai mulți inculpați se poate dispune suspendarea exclusiv cu privire la inculpatul pe care îl privește temeiul suspendării, judecata continuând în același dosar cu privire la ceilalți inculpați.~~

Enunțul mai sus menționat este unul greșit. Dispozițiile art. 367 alin. 2 C.proc.pen. prevăd în mod clar că în situația în care într-o cauză sunt mai mulți inculpați iar temeiul suspendării privește numai pe unul dintre ei și disjungerea nu este posibilă, se dispune suspendarea întregii cauze. În ipoteza enunțată la varianta de răspuns B, se afirmă, la nivel general, că judecata se poate suspenda numai cu privire la („exclusiv”) inculpatul pe care îl privește temeiul suspendării, fără a face vreo distincție, în funcție de existența posibilității sau nu a disjungerii. Or, suspendarea nu se dispune întotdeauna și necondiționat, doar cu privire la inculpatul în privința căruia există temeiuri de suspendare, existând situații în care se va dispune și suspendarea întregii cauze.

8. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 91 de la G1, corespondența: G1: 91, G2: 88, G3: 76, G4: 98:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a susținut că varianta de răspuns corectă ar fi cea de la lit. C, argumentând că expertul nu este obligat să depună jurământ, chiar dacă referirea expresă este cu privire la minorul care nu a împlinit 14 ani.

Contestația este neîntemeiată, față de dispozițiile art. 179 alin. (3) C.proc.pen. Astfel, varianta de răspuns de la lit. C, considerată de contestatorul candidat ca fiind corectă, menționează că nu este obligat să depună jurământul sau declarația solemnă expertul a cărei audiere are loc pentru lămurirea concluziilor sale din cuprinsul raportului de expertiză. Această variantă de răspuns este una greșită, întrucât dispozițiile art. 179 alin. (3) C.proc.pen. prevăd că audierea expertului se efectuează potrivit dispozițiilor privitoare la audierea martorilor. Or, la audierea martorilor (Capitolul II Audierea persoanelor, Secțiunea a 4-a Audierea martorilor) este reglementat jurământul și declarația solemnă a martorului, în

dispozițiile art. 121 C.proc.pen. În concluzie, potrivit art. 179 alin. (3) C.proc.pen. expertul este obligat să depună jurământ sau declarație solemnă, conform art. 121 C.proc.pen., atunci când este audiat pentru lămurirea concluziilor sale din cuprinsul raportului de expertiză.

9. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu subiectul-grilă nr. 92 de la G1, corespondența: G1: 92, G2: 79, G3: 78, G4: 94:

4 candidați au formulat contestație.

Contestațiile au fost respinse.

Unii dintre candidați consideră că grila nu are niciun răspuns corect, aducând ca argument faptul că art. 597 alin. 2 C.proc.pen. relevă obligativitatea instanței de a aduce condamnatul la judecată, fie prin prezența personală, fie prin videoconferință, instanța neavând facultatea de a dispune când aduce condamnatul la judecată și când nu, ci condamnatul aflat în stare de detenție este cel care decide dacă dorește să participe la judecată prin videoconferință. Din răspunsul considerat corect în barem rezultă că cel condamnat în stare de detenție este adus la judecată doar când instanța dispune acest lucru, independent de alegerea sa.

Alți candidați au considerat că răspunsul corect al grilei era cel de la litera A, întrucât art. 597 alin. (7) C.proc.pen. prevede că „Hotărârile pronunțate în primă instanță în materia executării potrivit prezentului titlu pot fi atacate cu contestație la instanța ierarhic superioară, în termen de 3 zile de la comunicare.” Coroborat cu art. 407 alin. (1) C.proc.pen. „După pronunțare, o copie a hotărârii sau, după caz, a minutei se comunică procurorului, părților, persoanei vătămate și, în cazul în care inculpatul este arestat, administrației locului de deținere, în vederea exercitării căii de atac. În cazurile în care rezultatul deliberării se consemnează într-o minută, după redactarea hotărârii, aceasta se comunică procurorului, părților și persoanei vătămate în întregul său (...).”, rezultă că termenul de 3 zile pentru exercitarea contestației curge de la comunicarea copiei hotărârii.

Contestațiile sunt nefondate.

Potrivit dispozițiilor art. 597 alin. (2) C.proc.pen., astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 75/2026, intrată în vigoare la 25 mai 2026, „Condamnatul aflat în stare de detenție sau internat într-un centru educativ este adus la judecată numai când instanța dispune acest lucru. În cazul în care instanța nu dispune aducerea la judecată, aceasta asigură participarea condamnatului prin intermediul videoconferinței, la locul de deținere sau de internare, în prezența apărătorului ales sau numit din oficiu și, după caz, a interpretului”. Prin urmare, aducerea condamnatului la judecată în procedura execuțională nu este întotdeauna obligatorie, astfel că nu se poate susține că răspunsul B ar fi unul greșit.

În ceea ce privește răspunsul de la litera A, acesta nu poate fi considerat corect.

Potrivit dispozițiilor art. 597 alin. (7) C. proc. pen., hotărârile pronunțate în primă instanță în materia executării pot fi atacate cu contestație la instanța ierarhic superioară, în termen de 3 zile de la comunicare. Norma nu precizează că această comunicare trebuie să privească în mod necesar minuta și nici nu exclude ipoteza comunicării hotărârii. Dimpotrivă, dispozițiile art. 407 alin. (1) C. proc. pen., aplicabile corespunzător în temeiul art. 597 alin. (5), prevăd expres comunicarea „unei copii a hotărârii sau, după caz, a minutei”. Prin urmare, Codul de procedură penală însuși admite existența unor situații în care actul comunicat în vederea exercitării căii de atac este copia hotărârii. Varianta A nu afirmă că termenul de 3 zile ar curge exclusiv de la comunicarea hotărârii și nici că acesta nu ar putea începe, după caz, de la comunicarea minutei, astfel încât introducerea acestei ipoteze suplimentare în cuprinsul variantei nu poate transforma afirmația într-una greșită. Această interpretare este susținută chiar de jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție. Astfel, prin Decizia nr. 144 din 9 martie 2022, pronunțată în materia contestației la executare, ÎCCJ a reținut expres: „Analizând contestația declarată în prezenta cauză, Înalta Curte constată că aceasta a fost formulată cu depășirea termenului legal (care, potrivit dispozițiilor art. 597 alin. (7) C. proc. pen., este de 3 zile de la comunicarea hotărârii).” Așadar, însăși instanța supremă a interpretat art. 597 alin. (7) C. proc. pen. utilizând formularea „3 zile de la comunicarea hotărârii”, formulare care corespunde în substanță celei cuprinse în varianta A a grilei.

Referirea la „comunicarea copiei hotărârii” nu aduce nicio modificare de substanță, întrucât, potrivit regulilor generale privind comunicarea hotărârilor judecătorești (art. 407 C.proc.pen.), instanța nu comunică niciodată originalul hotărârii, care rămâne la dosar, ci o copie a acesteia, certificată pentru conformitate sau legalizată, după caz. Mențiunea „copie” nu face așadar decât să descrie modalitatea concretă și singura posibilă în care operează comunicarea, iar termenul de 3 zile curge din momentul comunicării, indiferent de formularea folosită.

10. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 94 de la G1, corespondența: G1: 94, G2: 89, G3: 85, G4: 80:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a arătat că varianta A nu este corectă, iar varianta C este corectă, invocând dispozițiile art. 58 alin. (2) C.proc.pen. potrivit cărora „Dacă procurorul constată că nu este competent să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală, dispune de îndată, prin ordonanță, declinarea de competență și trimite cauza procurorului competent”, ale art. 63 alin. (2) din același cod, potrivit cărora „Prevederile art. 44 alin. (2) nu se aplică în faza de urmărire penală”, precum și ale art. 44 alin. (2), potrivit cărora „Competența judecării cauzelor reunite rămâne dobândită chiar dacă pentru fapta sau pentru făptuitorul care a determinat competența unei anumite instanțe s-a dispus disjungerea sau încetarea procesului penal ori s-a pronunțat achitarea.”

Contestația este neîntemeiată.

Varianta A, corectă conform baremului afișat, pune în discuție posibilitatea ca prorogarea de competență în favoarea unui parchet, determinată de reunirea cauzelor, să opereze chiar dacă s-a dispus renunțarea la urmărirea penală față de suspectul cu privire la care există bănuiala rezonabilă că a săvârșit infracțiunea în temeiul căreia parchetul a dobândit competența de a urmări toate infracțiunile. Având în vedere modalitatea de formulare a variantei – „poate rămâne dobândită” – răspunsul va fi corect dacă poate fi identificată cel puțin o situație în care prorogarea de competență va opera chiar dacă se dispune renunțarea la urmărirea penală față de suspectul care a determinat această competență.

Or, potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (3) C.proc.pen., tănuirea, favorizarea făptuitorului și nenedunțarea unor infracțiuni sunt de competența instanței care judecă infracțiunea la care acestea se referă, iar în cazul în care competența după calitatea persoanelor aparține unor instanțe de grad diferit, competența de a judeca toate cauzele reunite revine instanței superioare în grad. Potrivit dispozițiilor art. 63 alin. (1) din Codul de procedură penală, dispozițiile prevăzute la art. 41 – 46 și 48 din același cod se aplică în mod corespunzător și în cursul urmăririi penale, iar conform alin. (2), doar prevederile art. 44 alin. (2) nu se aplică în faza de urmărire penală. Alin. (3) al art. 44 constituie excepția de la alin. (2) al aceluiași text, conform căruia competența judecării cauzelor reunite rămâne dobândită chiar dacă pentru fapta sau pentru făptuitorul care a determinat competența unei anumite instanțe s-a dispus disjungerea sau încetarea procesului penal ori s-a pronunțat achitarea.

În ce privește infracțiunile de tănuire, favorizarea făptuitorului și nenedunțarea unor infracțiuni, competența se raportează întotdeauna la parchetul căruia îi revine, potrivit legii competența de a urmări infracțiunea la care acestea se referă, chiar dacă pentru respectiva infracțiune se dispune o soluție de netrimiteră în judecată. Având în vedere că legea reglementează cel puțin o ipoteză în care varianta de răspuns contestată este corectă, rezultă că prorogarea de competență „poate opera” în favoarea respectivului parchet, chiar dacă pentru infracțiunea la care tănuirea, favorizarea sau nenedunțarea se referă s-a dispus renunțarea la urmărirea penală.

Varianta C este corectă, întrucât, potrivit art. 336 C.proc.pen., plângerea împotriva actelor procurorului poate avea ca obiect orice act sau măsură a procurorului, cu excepția celor pe care legea le exceptează expres de la această procedură ori a celor în privința cărora legea reglementează o altă procedură specială de contestare (e.g. art. 213 C.proc.pen., privind plângerea împotriva ordonanței prin care procurorul dispune luarea sau prelungirea măsurii

controlului judiciar ori a controlului judiciar pe cauciune). În cazul ordonanței de declinare a competenței, legea nu reglementează o procedură specială de contestare și nici nu exceptează expres această ordonanță de la procedura plângerii prevăzută de art. 336 C.proc.pen. Asimilarea regimului juridic al plângerii, sentinței de declinare a competenței dispusă de instanță nu este prevăzută de lege, astfel că nu poate fi identificat vreun argument juridic pentru care ordonanța de declinare a competenței este exceptată de la procedură prevăzută de art. 336 C.proc.pen..

11. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr. 96 de la G1, corespondența: G1: 96, G2: 85, G3: 99, G4: 97:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Prin contestația formulată, candidatul a susținut că sunt corecte variantele de răspuns de la lit. A și C, arătând că întrebarea este ambiguă și par a fi corecte două răspunsuri.

Contestația este neîntemeiată, varianta de răspuns de la lit. A, considerată de contestatorul candidat ca fiind corectă, alături de cea de la lit. C reținută în barem, este greșită în raport cu dispozițiile art. 396 alin. (3) C.proc.pen. Astfel, conform dispozițiilor legale anterior menționate, *renunțarea la aplicarea pedepsei se pronunță dacă instanța constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, în condițiile art. 80-82 din Codul penal*. Or, în varianta de răspuns de la lit. B se menționează că soluția de renunțare la aplicarea pedepsei se dispune dacă instanța constată că există o îndoială, dar care nu e rezonabilă, că inculpatul a săvârșit fapta pentru care a fost trimis în judecată. Deci, în această situație îndoiala este dincolo de o îndoială rezonabilă, astfel că soluția de renunțare nu constituie o încălcare a dispozițiilor legale, ceea ce înseamnă că varianta de răspuns este una greșită. Varianta de răspuns de la lit. C este reținută de barem ca fiind corectă, astfel că nu se mai impune analiza acesteia, atât timp cât și contestatorul candidat a considerat-o ca fiind corectă.

12. Cu privire la contestația formulată în legătură cu subiectul-grilă nr 98 de la G1, corespondența: G1: 98, G2: 83, G3: 90, G4: 83:

1 candidat a formulat contestație.

Contestația a fost respinsă.

Candidatul a menționat că niciunul dintre răspunsuri nu este corect. Formularea variantei A, indicată drept corectă în barem, permite două interpretări diferite. Astfel, varianta A prevede că „renunțarea nu se poate dispune în cazul oricărei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau cea a închisorii de cel mult 7 ani, chiar dacă procurorul constată că nu există un interes public în urmărirea faptei”. Art. 318 alin. (1) C.proc. pen. stabilește că, pentru infracțiunile sancționate cu amendă sau închisoare de cel mult 7 ani, procurorul poate renunța la urmărirea penală atunci când constată că nu există un interes public în urmărirea faptei. Alin. (5) exclude această posibilitate pentru infracțiunile care au avut ca urmare moartea victimei. Critica privește formularea „nu se poate dispune în cazul oricărei infracțiuni”, care nu arată clar dacă renunțarea este exclusă pentru toate infracțiunile menționate sau numai pentru unele dintre acestea. Aceasta poate fi înțeleasă în sensul că renunțarea nu este posibilă pentru toate infracțiunile din categoria menționată, având în vedere excepția de la alin. (5). În această interpretare, varianta A este corectă. Formularea poate fi însă citită și în sensul că renunțarea este interzisă pentru orice infracțiune sancționată cu amendă sau închisoare de cel mult 7 ani, inclusiv atunci când procurorul constată lipsa interesului public. Astfel înțeleasă, afirmația contrazice regula de la alin. (1). Adăugarea expresiei „chiar dacă procurorul constată că nu există un interes public” poate sugera că renunțarea rămâne interzisă inclusiv atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 318 alin. (1) C. proc. pen.. Varianta A nu face nicio referire la urmarea constând în moartea victimei. O asemenea precizare ar fi lămurit sensul restricției. Cele două interpretări, „nu pentru toate infracțiunile” și „pentru nicio infracțiune” conduc la concluzii diferite privind corectitudinea răspunsului, iar formularea variantei A nu permite o distincție clară între ele.

Contestația este neîntemeiată.

Candidatul a contestat în fapt claritatea enunțului variantei de răspuns de la litera A.

Varianta A prevede ca posibil răspuns al grilei de concurs că „renunțarea nu se poate dispune în cazul oricărei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau cea a închisorii de cel

mult 7 ani, chiar dacă procurorul constată că nu există un interes public în urmărirea faptei”. Enunțul este corect întrucât renunțarea la urmărirea penală nu se poate dispune, într-adevăr, în cazul oricărei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani, chiar dacă în concret procurorul constată că nu există un interes public în urmărirea faptei, fiind vorba despre acele infracțiuni care au avut ca urmare moartea victimei, excluse de art. 315 alin. (5) C.proc.pen. din sfera infracțiunilor pentru care se poate dispune această soluție. Or, o astfel de infracțiune este și uciderea din culpă în variantă de bază sau calificată prevăzută de art. 192 alin. 1 C.pen. și art. 192 alin. 2 C.pen., având în vedere că legiuitorul nu face distincție între infracțiunile care au avut ca urmare moartea victimei săvârșite cu intenție sau din culpă.

Subcomisia de soluționare a contestațiilor,

Admitere Magistratura

Admitere magistratură sesiunea iulie 2026- martie 2027

Contestațiile la barem formulate pentru proba **Test grila** și materiile **Drept penal, Drept procesual penal**

La **Drept penal** au depus contestații un număr de 12 candidați:

- 1) Candidat: **A0699**, număr grilă: G4
S-au înregistrat contestații la 2 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 52;
 - întrebarea numărul 53;
- 2) Candidat: **A1265**, număr grilă: G3
S-au înregistrat contestații la 2 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 73;
 - întrebarea numărul 75;
- 3) Candidat: **A0683**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 53;
- 4) Candidat: **A0292**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 3 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 57;
 - întrebarea numărul 61;
 - întrebarea numărul 73;
- 5) Candidat: **A0029**, număr grilă: G4
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 52;
- 6) Candidat: **A0760**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 72;
- 7) Candidat: **A0594**, număr grilă: G2
S-au înregistrat contestații la 2 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 56;
 - întrebarea numărul 59;
- 8) Candidat: **A1282**, număr grilă: G4
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 60;
- 9) Candidat: **A0909**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 3 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 51;
 - întrebarea numărul 55;
 - întrebarea numărul 67;
- 10) Candidat: **A0864**, număr grilă: G2
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 59;
- 11) Candidat: **A1054**, număr grilă: G2
S-au înregistrat contestații la 2 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 59;
 - întrebarea numărul 69;
- 12) Candidat: **A0639**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 63;

La **Drept procesual penal** au depus contestații un număr de 13 candidați:

Admitere Magistratura

Admitere magistratură sesiunea iulie 2026– martie 2027

Contestațiile la barem formulate pentru proba **Test grila** și materiile **Drept penal, Drept procesual penal**

- 1) Candidat: **A0699**, număr grilă: G4
S-au înregistrat contestații la 2 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 90;
 - întrebarea numărul 94;
- 2) Candidat: **A0012**, număr grilă: G4
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 83;
- 3) Candidat: **A1265**, număr grilă: G3
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 92;
- 4) Candidat: **A0199**, număr grilă: G2
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 79;
- 5) Candidat: **A0292**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 2 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 84;
 - întrebarea numărul 88;
- 6) Candidat: **A0029**, număr grilă: G4
S-au înregistrat contestații la 2 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 79;
 - întrebarea numărul 84;

- 7) Candidat: **A0760**, număr grilă: G1
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 79;
- 8) Candidat: **A1282**, număr grilă: G4
S-au înregistrat contestații la 2 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 89;
 - întrebarea numărul 97;
- 9) Candidat: **A0953**, număr grilă: G4
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 85;
- 10) Candidat: **A1267**, număr grilă: G2
S-au înregistrat contestații la 2 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 79;
 - întrebarea numărul 89;
- 11) Candidat: **A0337**, număr grilă: G2
S-au înregistrat contestații la 4 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 77;
 - întrebarea numărul 82;
 - întrebarea numărul 86;
 - întrebarea numărul 88;
- 12) Candidat: **A1054**, număr grilă: G2
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 76;
- 13) Candidat: **A1077**, număr grilă: G2
S-au înregistrat contestații la 1 întrebări, respectiv:
 - întrebarea numărul 79;

Admitere Magistratura

Admitere magistratură sesiunea iulie 2026– martie 2027

Soluționare a contestațiilor la barem pentru proba **Test grila** și disciplina **Drept penal, Drept procesual penal**

Contestații la barem formulate la materia **DREPT PENAL**

S-au formulat contestații cu privire la 12 întrebări:

[1] La **întrebarea nr.51** (corespondență: G1:51, G2:67, G3:54, G4:72) [*Spre deosebire de grațiere, amnistia...*]

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **A0909**, G1, nr. întrebare candidat: 51

Raspuns considerat corect: A, B

[2] La **întrebarea nr.52** (corespondență: G1:52, G2:56, G3:60, G4:73) [*În cazul în care, la...*]

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **A0594**, G2, nr. întrebare candidat: 56

Raspuns considerat corect: A, B

[3] La **întrebarea nr.53** (corespondență: G1:53, G2:62, G3:59, G4:59) [*Cu privire la cauza de...*]

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **A0683**, G1, nr. întrebare candidat: 53

Raspuns considerat corect: Niciunul

[4] La **întrebarea nr.55** (corespondență: G1:55, G2:52, G3:52, G4:69) [*În materia cauzelor justificative, prezumția...*]

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **A0909**, G1, nr. întrebare candidat: 55

Raspuns considerat corect: Niciunul

[5] La **întrebarea nr.57** (corespondență: G1:57, G2:60, G3:73, G4:70) [*În ceea ce privește unitatea...*]

au fost depuse un număr de 2 contestații, astfel:

1) Candidat: **A0292**, G1, nr. întrebare candidat: 57

Raspuns considerat corect: B

2) Candidat: **A1265**, G3, nr. întrebare candidat: 73

Raspuns considerat corect: C

[6] La **întrebarea nr.58** (corespondență: G1:58, G2:57, G3:55, G4:53) [*Pretinderea, de către un profesor...*]

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **A0699**, G4, nr. întrebare candidat: 53

Raspuns considerat corect: A

[7] La **întrebarea nr.61** (corespondență: G1:61, G2:69, G3:72, G4:58) [*Dacă persoana căreia i s-a...*]

au fost depuse un număr de 2 contestații, astfel:

1) Candidat: **A0292**, G1, nr. întrebare candidat: 61

Raspuns considerat corect: B

2) Candidat: **A1054**, G2, nr. întrebare candidat: 69

Raspuns considerat corect: C

Admitere Magistratura

Admitere magistratură sesiunea iulie 2026– martie 2027

Soluționare a contestațiilor la barem pentru proba **Test grila** și disciplina **Drept penal, Drept procesual penal**

[8] La **întrebarea nr.63** (corespondență: G1:63, G2:59, G3:61, G4:60) [*În cazul infracțiunilor de violare...*]

au fost depuse un număr de 5 contestații, astfel:

1) Candidat: **A0639**, G1, nr. întrebare candidat: 63

Raspuns considerat corect: A

2) Candidat: **A0594**, G2, nr. întrebare candidat: 59

Raspuns considerat corect: A, C

3) Candidat: **A0864**, G2, nr. întrebare candidat: 59

Raspuns considerat corect: A, C

4) Candidat: **A1054**, G2, nr. întrebare candidat: 59

Raspuns considerat corect: A

5) Candidat: **A1282**, G4, nr. întrebare candidat: 60

Raspuns considerat corect: B

[9] La **întrebarea nr.66** (corespondență: G1:66, G2:63, G3:75, G4:52) [*Se va reține infracțiunea de...*]
au fost depuse un număr de 3 contestații, astfel:

1) Candidat: **A1265**, G3, nr. întrebare candidat: 75

Raspuns considerat corect: A, C

2) Candidat: **A0699**, G4, nr. întrebare candidat: 52

Raspuns considerat corect: A

3) Candidat: **A0029**, G4, nr. întrebare candidat: 52

Raspuns considerat corect: B, C

[10] La **întrebarea nr.67** (corespondență: G1:67, G2:55, G3:58, G4:67) [*Spre deosebire de retragerea plângerii...*]

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **A0909**, G1, nr. întrebare candidat: 67

Raspuns considerat corect: Niciunul

[11] La **întrebarea nr.72** (corespondență: G1:72, G2:51, G3:51, G4:74) [*În ceea ce privește măsurile...*]
au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **A0760**, G1, nr. întrebare candidat: 72

Raspuns considerat corect: C

[12] La **întrebarea nr.73** (corespondență: G1:73, G2:75, G3:67, G4:57) [*X, gestionar la un magazin...*]
au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **A0292**, G1, nr. întrebare candidat: 73

Raspuns considerat corect: B

Contestații la barem formulate la materia **DREPT PROCESUAL PENAL**

S-au formulat contestații cu privire la 12 întrebări:

[1] La **întrebarea nr.77** (corespondență: G1:77, G2:77, G3:82, G4:90) [*În cazul percheziției domiciliare:...*]

au fost depuse un număr de 2 contestații, astfel:

Admitere Magistratura

Admitere magistratură sesiunea iulie 2026– martie 2027

Soluționare a contestațiilor la barem pentru proba **Test grila** și disciplina **Drept penal, Drept procesual penal**

1) Candidat: **A0337**, G2, nr. întrebare candidat: 77
Raspuns considerat corect: C

2) Candidat: **A0699**, G4, nr. întrebare candidat: 90
Raspuns considerat corect: A

[2] La **întrebarea nr.79** (corespondență: G1:79, G2:82, G3:94, G4:85) [*Cu ocazia supravegherii tehnice dispuse...*]

au fost depuse un număr de 3 contestații, astfel:

1) Candidat: **A0760**, G1, nr. întrebare candidat: 79
Raspuns considerat corect: Niciunul

2) Candidat: **A0337**, G2, nr. întrebare candidat: 82
Raspuns considerat corect: C

3) Candidat: **A0953**, G4, nr. întrebare candidat: 85
Raspuns considerat corect: B

[3] La **întrebarea nr.84** (corespondență: G1:84, G2:98, G3:97, G4:79) [*Dacă, în cuprinsul plângerii penale...*]

au fost depuse un număr de 2 contestații, astfel:

1) Candidat: **A0292**, G1, nr. întrebare candidat: 84
Raspuns considerat corect: A

2) Candidat: **A0029**, G4, nr. întrebare candidat: 79
Raspuns considerat corect: C

[4] La **întrebarea nr.85** (corespondență: G1:85, G2:76, G3:83, G4:100) [*În materia schimbării încadrării juridice...*]

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **A1054**, G2, nr. întrebare candidat: 76
Raspuns considerat corect: C

[5] La **întrebarea nr.86** (corespondență: G1:86, G2:87, G3:92, G4:92) [*Pentru aflarea adevărului și justa...*]

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **A1265**, G3, nr. întrebare candidat: 92
Raspuns considerat corect: A, C

[6] La **întrebarea nr.88** (corespondență: G1:88, G2:86, G3:77, G4:84) [*Soluționând cererea de revocare a...*]

au fost depuse un număr de 3 contestații, astfel:

1) Candidat: **A0292**, G1, nr. întrebare candidat: 88
Raspuns considerat corect: C

2) Candidat: **A0337**, G2, nr. întrebare candidat: 86
Raspuns considerat corect: B

3) Candidat: **A0029**, G4, nr. întrebare candidat: 84
Raspuns considerat corect: C

Admitere Magistratura

Admitere magistratură sesiunea iulie 2026– martie 2027

Soluționare a contestațiilor la barem pentru proba **Test grila** și disciplina **Drept penal, Drept procesual penal**

[7] La **întrebarea nr.89** (corespondență: G1:89, G2:81, G3:80, G4:89) *[Potrivit Codului de procedură penală,...]*

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **A1282**, G4, nr. întrebare candidat: 89

Raspuns considerat corect: B, C

[8] La **întrebarea nr.91** (corespondență: G1:91, G2:88, G3:76, G4:98) *[Nu este obligat să depună...]*

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **A0337**, G2, nr. întrebare candidat: 88

Raspuns considerat corect: C

[9] La **întrebarea nr.92** (corespondență: G1:92, G2:79, G3:78, G4:94) *[În procedura la instanța de...]*

au fost depuse un număr de 4 contestații, astfel:

1) Candidat: **A0199**, G2, nr. întrebare candidat: 79

Raspuns considerat corect: Niciunul

2) Candidat: **A1267**, G2, nr. întrebare candidat: 79

Raspuns considerat corect: A

3) Candidat: **A1077**, G2, nr. întrebare candidat: 79

Raspuns considerat corect: A

4) Candidat: **A0699**, G4, nr. întrebare candidat: 94

Raspuns considerat corect: A

[10] La **întrebarea nr.94** (corespondență: G1:94, G2:89, G3:85, G4:80) *[În cursul urmăririi penale:...]*

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **A1267**, G2, nr. întrebare candidat: 89

Raspuns considerat corect: C

[11] La **întrebarea nr.96** (corespondență: G1:96, G2:85, G3:99, G4:97) *[Constituie o încălcare a dispozițiilor...]*

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **A1282**, G4, nr. întrebare candidat: 97

Raspuns considerat corect: A, C

[12] La **întrebarea nr.98** (corespondență: G1:98, G2:83, G3:90, G4:83) *[În materia renunțării la urmărirea...]*

au fost depuse un număr de 1 contestații, astfel:

1) Candidat: **A0012**, G4, nr. întrebare candidat: 83

Raspuns considerat corect: Niciunul